Akbaba

Seçim Kanunu



1968 Yılı Ümit Yılıdır

17
MİLYON

17 Milyon liralık
ikramiyelerden siz de
faydalanınız... ve böylece
ümitlerinizi gerçekleştiriniz.
Bunun için de
İş Bankasında en az
200 liralık bir hesap
açtırmalısınız. Kazanma
şansınızı artırmak
için tasarruflarınızın
tamamını İş Bankasında
toplamanızı bilhassa
tavsiye ederiz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 891 — 46)


Akbaba

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 13 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 20 Mart 1968

Hayvanlar ve İnsanlar

SİZLERE bu hafta hayvanlardan söz açacağız.

Sakın yanlış anlamayın! Hani otobüste ayağınıza basıp beyninize kan sıçrattıktan sonra bir de böğrünüze dirsek vurup kendisine yol açmaya çalışan öküzlerden değil. Bilet gişesinin önündeki upuzun insan kuyruğunu hiçe sayıp en öne geçiveren sığırlardan değil.. Mahalle içinde komşularını gözetleyip olmadık iftira ve dedikodu kaynatan yılanlardan değil.. Milyonla kazandığı halde devlete bir kuruş vergi vermeyen katırlardan değil.. Her yıl bir siyasî parti değiştirip halkın karşısına yeni kılıkla çıkan bukalemunlardan değil.. Anlamını bilmediği sözleri ezbere tekrarlayarak hakikatlere ulaştığını sanan papağanlardan değil.. Nerede bir iktidar sahibi görse kuyruk sallayıp yanına sokulan köpeklerden değil.. Sırtına ne kadar yük vurulsa ses çıkarmayan eşeklerden değil.. İktidara giden köprü üstünde toslaşıp dereye yuvarlanan keçilerden değil.. Bir telefonla yüz bin vuran kaşarlanmış tilkilerden değil.. Ölüler edebiyatıyla oy goygoyculuğu yapıp mebusluk kazanan çakallardan değil.. Ağlanacak halimize gülen kargalardan değil.. Karanlıkta iş görmeye çalışan baykuşlardan değil.. Köprüyü geçinceye kadar dayı diye anılan ayılardan değil.. Polis defterinde adı dürülü sansarlardan değil.. Atom bombası tehlikesinin içinde yaşayıp da yüreği yağ bağlayan mandalardan değil.. Yabancı bir devlete kendisini sağdıran ineklerden değil...

Hayır, hiçbirinden değil...

Gerçek hayvanlardan söz açmak istiyoruz size.

Gerçek hayvanlar, hayvanlaşan insanlar gibi değildirler. Kötülük bilmezler onlar. Voltaire:

— Siz hiçbir atın bir atı sömürdüğünü, bir eşeğin bir eşeği aldattığını, veya bir köpeğin bir başka köpekten aldığı borç paranın üstüne oturduğunu gördünüz mü? diye sorar.

Hayvanlar kötülük ve iyilik kavramlarını bilmezler, tabiat gibidirler onlar. Bir ördek yavrusu yumurtadan çıkar çıkmaz yüzmeye nasıl başlarsa, bir arslan, avının üstüne aynı içgüdüyle atılır... Bütün köpeklerde sadakat vardır ve bütün kargalar bir sesle öterler.

İnsan öyle mi ya! Kimi insan sadık, kimi vefâsızdır; kimi insanın bülbül gibi sesi vardır, kimisi kargayı aratır... İnsanın tabiatı, doğduktan sonra gelişir. Kimi insan canavardır, kimi insan melek, kimi insan kurnazdır, kimi insan aptal, kimi insan medenîdir, kimi insan geri, kimi insan zengindir, kimi insan yoksul.

Ve insanlar bu durumlarına göre hayvanlarla ilişkiler kurarlar. Sözgelişi koskoca Stokholm'de sokaklarda köpek, evlerde kedi göremezsiniz. Fare yoktur ki, Stokholm hemşerisi kedi beslesin!.. Başıboşluk yoktur ki, sokaklarda serseri köpekler dolaşsın!.. Belçika'da inekler çiçek bahçesi gibi yerlerde yetiştirilir ve New York'ta at'a raslayamazsınız.

Türkiyemiz bu bakımdan bir başka âlemdir. Anadolu'da halkımız hayvanlarla beraber yatar, İstanbul'da kuduz köpekler ortalıkta dolaşır, fareler evlerimizde cirit atar; tahtakurusu, pire, sivrisinek ibadullah yayılmıştır kasabalarımıza...

Türkiye hayvan sayısı bakımından dünyanın en ilerde gelen ülkelerindendir. 1963 yılı hesaplarına göre memleketimizde 32 milyon koyun, 22 milyon keçi, 12,5 milyon sığır, 1 milyon manda, 50 bin deve, 1 milyon at, 2 milyon eşek, 200 bin katır, 30 milyon kanatlı hayvan vardır.

Bu rakamlarla Türkiye dünyada altıncı gelmektedir.

Ama «sayı» bakımından dünyanın en ön sıralarını tutan Türkiye ne yazık ki «verim» bakımından en arka sıralarda yer almaktadır.

Bizde, bir inekten yılda 584 kilo süt alınmaktadır. Oysa Hollanda bir inekten yılda 4385, Danimarka 3640, Batı Almanya 4120 kilo almaktadır! İsrail 5000 kilo ile dünya rekorunu elinde tutmaktadır.

Hayvanlarımızın sayısı çok, hayvanlarımızın verimi az... Bu yüzden Türk çocukları dünyada en kötü beslenen yavrular arasındadır. Hayvanlarımızı Ortaçağ usulleriyle yetiştiriyoruz. Onlar da buna karşılık bize yumurtayı, sütü, eti verebileceklerinden çok az veriyorlar. Biz hayvanlarımıza bakamıyoruz, onlar da bize bakmıyorlar; ve hayvanî besin azlığı, milletimizi giderek çökertmekte, kuvvetten düşürmektedir.

Şimdi aramızda bazı kişiler diyebilirler ki:

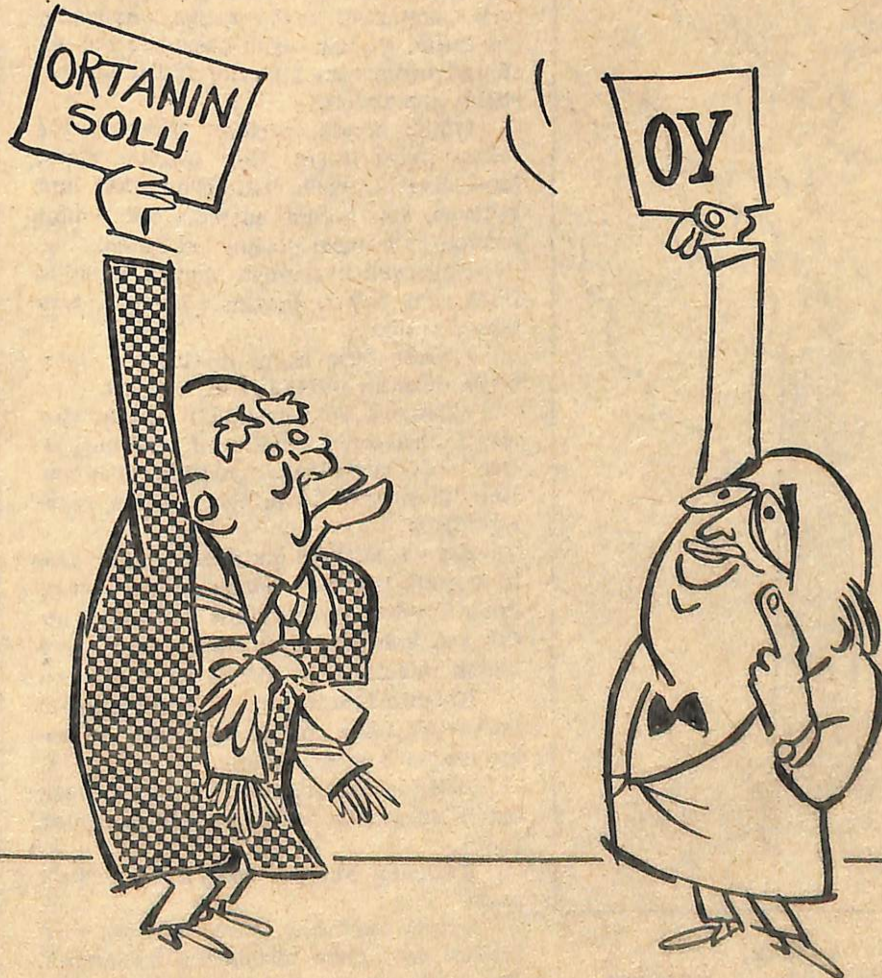
— Yahu, biz insanlara lâyıkiyle bakamazken hayvanlara nasıl bakalım?

— Doğrudur ama, doğru olan bir şey daha vardır:

İnsanlarına değer veren milletler, hayvanlarını değerlendirmesini bilen milletlerdir; hayvanlarını değerlendiren milletler ise uygarlık dünyasında başta geliyorlar.

AKBABA

İnönü, «Ortanın solu marifetlerimden biridir» dedi. — Gazeteler —



Demirel — Bu da benim marifetim Paşam!..

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANINI KAZANANLAR

ANA baba günü idi ahırdan bozma sinemanın önü. Günlerden cumartesi...

Biz, ortaokulun her şeyi toz pembe gören öğrencileri, itişe kakışa zorla girdik sinemaya. Kızlara ayrılmış sandalyelerin hemen önündeki sırada yer kaptık Abdülkadir'le. Cumartesilerini iple çekerdik; çünkü yasaktı bizlere başka gün sinemaya gitmek. Abdülkadir çok kez sinemaya film seyretmek için gitmezdi. Tabanlarına kamyon lâstiği çakılmış kalın altlı ayakkabılarının köselesi ile lâstiği arasına cep aynasını yerleştirir, kızların bacaklarını seyrederdi. Film başlayınca da hafif yanlar ve kestirmeye başlardı.

O gün tam arkamızda bizim sınıftan, yaşından çok iri gösteren Ece oturmuştu. Ece'nin siyah uzun çoraplarını gözeneklerine ayıran kalın bacakları vardı. Tüm sınıf âşıktı ona.

Abdülkadir hazırlığını yapmış, elektrikleri yanmamış salonun alaca karanlığında, aynasına düşen, Ece'nin siyah çoraplarından arta kalan beyazlıkları seyrediyordu. Çakmak çakmak olmuştu hergelenin gözleri.

Kerem ile Aslı oynuyordu o gün. Türkçe öğretmenimiz, «Halk Şairleri» bahsi ile ilgili gördüğünden mi nedir, hepimize, filmi görmemizi öğütlemişti.

Kasabanın cereyanı hidroelektrik olduğu için kışın pek cereyan gelmezdi ampullere. Dere buz tutar, santralın tribününü çevirmezdi. Büyük şans, o gün hava yumuşamıştı. «Damcı» dediğimiz toprak dama biriken karların içeri sızmasiyle başlayan sarı renkli damlalar yağmur gibi yağmaya başlamıştı; ne beis vardı, damcı demek buzların erimesi, o da cereyan demek, sinema demekti.

Sinemanın hem sahibi, hem makinisti, hem de biletçisi Guddüs ağa kapıda oturmuş bilet kesiyor. Parası olmayan tanıdık çocukların adını, kalın, sarı yapraklı veresiye defterine not ediyordu. Sinema yarı yarıya dolmuştu, inşallah da tam dolardı, çünkü Guddüs, dolmadan başlatmazdı sinemayı. İçerisini boşaltır, haftaya aynı biletle gene gelin derdi. Filmi seyredemeyen bir kaç kalantor da salona girince, içerisi, kalın direklerle dolu olan ahır bozması sinema iyice yükünü aldı.

Biraz sonra ışıklar yandı. Tüm çocuklar, «Cereyan geldi», «Cereyan geldi» diye bağırdık.

Kalantorlardan biri: «Ulan Guddüs di başlat şu pilimi artıh» diye bağırdı.

Guddüs paraları sayıyordu; gözlüklerinin altından ters ters baktı bu lâfı edene, sonra yavaş yavaş yerinden doğruldu, makine dairesine doğru yürüdü. Hepimiz heyecanla, yerimizde şöyle bir dalgalandık. Abdülkadir gevşemiş, gözlerinin çakmak çakmaklığı kaybolmuştu. Aynasına göz attım, Ece'nin siyah çorapları hiç görünmüyordu, tüm yüzeyini fildişi bir beyazlık kaplamıştı.

Işıklar söndü, perdeye kocaman bir «Son» yazısı düştü. Hep birlikte «ters, ters» diye bağırdık. Guddüs'ün filmi ters sarması, son bobini baştan, ilk bobini sondan oynatması olağan işti zaten.

Bir aralık başlamıştı sinema, Guddüs filmi yeni baştan tanzim edemezdi, ters ters diyenlere:

«Tersse ters, eşşek itoğlitler... Gafanızda düzeltin pilimi» derdi mutlak.

Ağlamaya daha baştan başladık. Kızlar, Aslı'da biraz kendilerini buldular, ıslak ıslak burunlarını çektiler. Oğlanlar Kerem'leşip «Ah ulan, aah!...» diye nâra-lar attılar.

Kerem, gurbete çıkıyordu galiba, yaşlı anasına sarıldı, vedâlaştı, yanaklarını öptü. Tersten seyrettiğimiz için midir nedir, pek anlayamadım; anasını Aslı sanıp bastık mâhut ıslığı: «Füüüvvv, füüüvvv!»

Kalantorlardan biri bu hisli sahnenin berbat olmasına çok kızmış olacak ki, kalın sesiyle bağırdı bizlere:

«Ulan eşek itoğlitler, anası o anası, biz bilmirmiyük yohsam ıslıh çalınacak yeri.»

Hatâmızı anlayıp çoktan susmuştuk zaten.

Damcı kesilmişti, demek ki hava sertleşmiş, dere gene buzlamaya başlamıştı. Bu da sinemanın sonu demekti.

Nitekim de öyle oldu. Perdede önce ses kayboldu, sonra hayâller silikleşti; tüm karanlık oldu sinema.

Çare yoktu, olan olmuştu bir kere. Başladık hep birden bağırmaya:

«Anlat, Guddüs ağa anlat!» diye.

Guddüs her zamanki alışkanlığı ile sahneye çıktı, başladı filmin sonunu anlatmaya:

«Kerem gelir, Aslı gelir sarılirler, öpişirler pilim de bitir. Heç kimse ölmir. Zatilim iki arşın galmıştı pilimin bitmesine. Gelecek comortesi Allah nasip kısmet ederse, Yusuf Vehbi'nin Fakir Çocukları var. Bir de möhterem halkımızın talebelerine ek ilâvesi olarak Tarzan Ormanlar Gralı var. Di sittirin baahak.»

Zaten Guddüs ağa, iyimser bir insandı, filmin sonunu kendi anlatması icabederse, mutlaka «mutlu son» la bitirirdi.

Dışarda kar başlamıştı. Abdülkadir'le yakalarımızı kaldırdık, mahalleye, kızak kaymağa yollandık.

Sinemanın bataryalı pikabı «Derdimi ummana döktüm» ü çalıyordu. İkimiz de evvelâ Ece'nin kalın bacaklarını düşündük. Sonra hepsini unutup, çocuksu dünyamıza döndük.

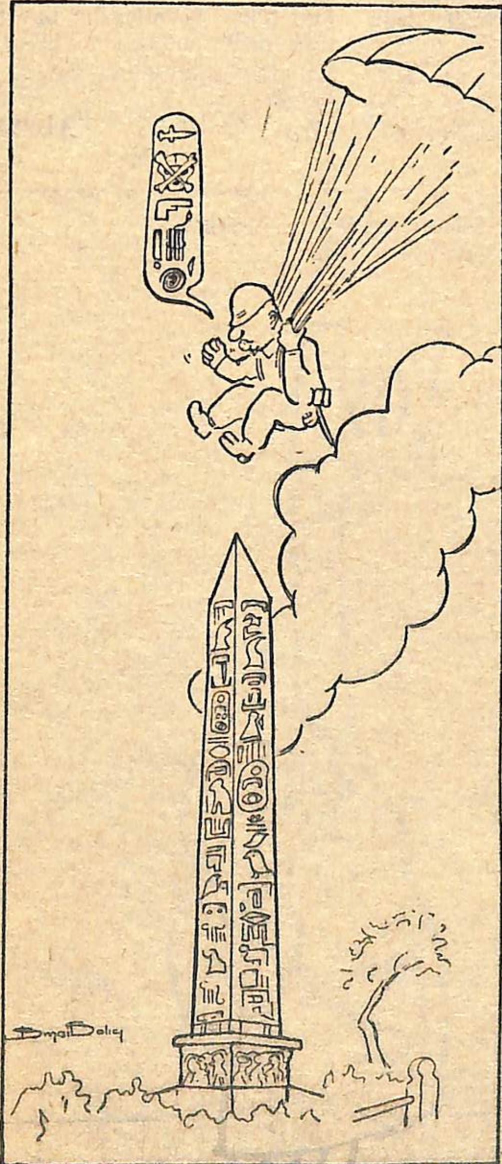
Altan ÇULHA
Cumhuriyet Savcısı - Uzunköprü.

İKİNCİLİĞİ KAZANAN HİKÂYE :

Abdülkadirin Aynası

(Hikâye metni yukarıda.)

İKİNCİLİĞİ KAZANAN KARİKATÜR :



Yazısız
İsmail Salıcı — İSTANBUL.

İKİNCİLİĞİ KAZANAN ŞİİR :

BİR KİBRİT HİKÂYESİ

Adam hayli kaybetmişti,
Kumarda iflâs etmişti.

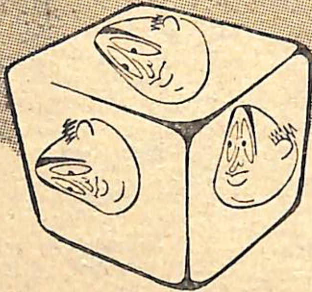
Vakit gece, biraz da geç
Eve dönmek lâzım ergeç
Lâkin evi pek uzakta
Öylesine bir tuzakta
Kalmış biçare parasız
«Durmamalıyım kararsız»
Der ve çıkar yola sessiz
Bir müddet yürür neş'esiz.

Sonra birden durup kalır
Şöyle bir vaziyet alır
«Taksi» der, gelir ânında
Bir fren yapar yanında
Kuyruklu lüks bir araba
Bizimki pozdur serapa
«Çek oğlum» der kalantorca
Şoför gaza basar horca.

Katederler uzun bir yol
Şoför kurar «Avanta bol»
Derken bir yere varılır
Kapkaranlık, zor görülür
«Kibritiniz var mı oğlum?»
«Yok beybaba, neden sordun?»
«Kaydı ellerimden cüzdan,
Öyle karanlık ki her yan
Bir dakkacık bekle de ben
Bir kibrit alayım hemen»
Taksi durur, iner adam.

Arkasını döner ki tam
Taksi fırlar jet misâli
Adam hoş görür bu hali
Bir evin önünde durur
Gülerek kapıyı vurur...

Attilâ DAMAR
Beyoğlu, Anadolu Han No. 8, İSTANBUL



SEÇİM ŞANSI!

DÖRTLÜKLER :

YUMRUKLU DEMOKRASİ

Oligarşi ne demek, monarşi kimin nesi
Varsa da bürokrasi, yoksa da bürokrasi...
İnsanlıkla gelişmiş türlü çeşit yönetim;
Az bulunur bizdeki yumruklu demokrasi...

MECLİSTE KAVGA

Oturum açılıyor: Kafa, göz yarılıyor.
Oturum kapanıyor: Yaralar sarılıyor.
Pek yakın bir zamanda barış yapmaz iseniz
Millet oy vermiyecek, size çok kırılıyor!

ÇETİN ALTAN

«Akşam» daki köşenden taşla, durmadan taşla!
Biraz sâkin ol dostum, at bir viski yavaşla!
Demokrasi böyledir, savun sen de kendini;
Bugünden hiç tezi yok boks derslerine başla!

HAMİDO

Amblemimiz kır attır, yenilmeyen forsu var:
Güreş ile birlikte judosu var, boksu var.
Herkese nasip değil, Adalet Partisinin
Kırk bir kere maşallah bir tek Hamido'su var!

Mukadder ÖZAKMAN

YELPAZE

REFİK ERDURAN

KAZANOVA'DAN İBRET

TÜRK ilericilerinin çok sevdikleri bir söz var:

— Türkiye tekin bir yer değildir.

Yazılarda, tartışmalarda, mitinglerde sık sık görülüp duyulan bu sözü yadırgayanlar da çıkıyor:

— Ne yani, diyorlar, perili köşk gibi bir yer mi bizim memleket?

Evet, aslında o söz öyle bir şey demek:

Nasıl perili köşklere paldır küldür girenlerin başına neler geleceği bilinemezse, Türkiye'ye hoyratça yanaşanları ne çeşit serüvenlerin beklediği de hiç belli olmuyor. Geçmişteki örnekleri pek bol bunun.

Şu ya da bu büyük devlet bizim topraklarımız üstünde yaşayan insanları çok güçsüz bir sıralarında yakaladığı inancına kapılıyor, başlıyor ellerini oğuşturmağa:

— Oh oh, iyice sapıtmış bunlar! Beyinleri uyuşmuş, kendi çıkarlarını göremez olmuşlar. Borç gırtlaklarına dayanmış. Üstelik birbirlerine düşmüşler. Aralarından bir grubu da kendime bağladım mı, keka! Tepe tepe kullanırım hepsini dilediğim gibi...

Ve plânın uygulanmasına geçiliyor.

Ama, o ne? En umulmadık anda, en beklenmedik yerde, hiç hesapta olmayan güçler işe karışıveriyor. Bir tepki... Bir şahlanma...

Kendini poposunun üstünde buluyor plân sahibi. Ancak o zaman anlıyor Türkiye'nin ne biçim yer olduğunu.

Bütün bunlar şimdi nereden mi aklıma geldi? Söyliyeceğim.

Şu sırada bir kitap, Anglosakson yayın dünyasında şaşkınlıklara yol açmakta: «Kazanova'nın Hâtıraları.»

Yeni bir şey değil tabiî bu hâtıralar. Ama işin içinde iş var.

Kazanova, biliyorsunuz, tarihin çapkınlık şampiyonlarından. Venedik'te doğmuş. Gezmiş, tozmuş, dünyanın haracını alıp tadını çıkarmak için elinden geleni ardına koymamış. Yaşlılığında bir de ün kazanmak merakı gelmiş herife. Tutmuş, hâtıralarını yazmış. Hem de daha çok okunsun diye ana dili İtalyancaya boş vermiş. Fransızca yazmış. Ama bastıramadan 1798 yılında —yetmiş üç yaşında— ölüvermiş.

Tâ 1821 yılına kadar Kazanova'nın hâtıralarına müşteri çıkmamış. Nihayet o tarihte ünlü Alman Brockhaus yayınevi müsvedeyi mirasçılardan satın almış. Yayınlanmadan önce dilinin düzeltilmesi için de Dresden Üniversitesinin Fransızca profesörüne vermiş.

Profesör ukalânın biriymiş. Kitabın dilini düzeltirken «ayıp» saydığı bölümleri de ya değiştirmiş, ya çıkarmış. İşte bugüne kadar bütün dünyada okunan «Kazanova'nın Hâtıraları» o profesörün hazırladığı «temiz» metin imiş.

Kısa bir süre önce Brockhaus firması müsveddenin Fransızca aslını tek kelimesine dokunmadan yayınladı. Bu metin de hemen birçok dillere çevrildi. Görüldü ki yeni metin ile hâtıraların eski şekli arasında büyük farklar var.

Nedense özellikle Anglosaksonları şaşırtmış görünen bu farkların en önemlisini anlatayım şimdi size.

Kitabın bir yerinde Kazanova bir başka erkekle birlikte röntgenciliğe gider. Mermer bir havuzda yıkanan üç kızı uzaktan gözetlerler. Eski metinde «Gördüğümüz sahne nefisti, harikaydı, bittik bayıldık, fazlasını anlatmayayım daha iyi» diye kesiliyor lâf.

Yeni metinde ise film kopmuyor. Hiç beklenmedik bir sonu var sahnenin:

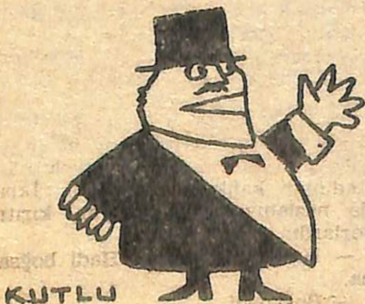
Kazanova'nın açıkladığına göre yanındaki erkek birdenbire fazlaca heyecanlanmış: «Çare yok, hızımı senden alacağım» demiş. Ve de dediğini yapmış. İtiraz bile edememiş fıkara Kazanova; başa geleni çekmiş.

Olay nerede geçiyor, biliyor musunuz: İstanbul'da! Zamparalar Kralına bu azizliği eden zatın adı da İsmail...

Bilmem anlatabiliyor muyuz Türkiye'nin neden tekin olmadığını?

Refik ERDURAN

Öğretmen kıyımı devam ediyor. — Gazeteler —





Politikacı — Biraz sabredin hoca efendiler, yakında irfan ordumuz sizler olacaksınız...

— Ben gidiyorum, ben gidiyorum bayan... dedi. Çizmeyi çıkarmaya çalıştı, zorlandı ama çıkaramadı.

— Neden gidiyorsunuz? Daha kahvaltı bile etmedik ki...

— Nasıl kalayım bayan? Demin radyoyu duydum... Diyor ki...

— İlk mi duydunuz bunu?

— Evet... Ben gideyim...

Öksürüyor ve siyatik ağrılarından inliyordu.

— Sizi bu halde dünyada bırakamam... Bu soğukta... Nasıl olur?...

— Soğuk değil ki... Hava çok sıcak...

— Yo, yooo... Soğuk, soğuk...

Dolaptan kocasının general elbisesini çıkardı. Memurun karşı koymalarına aldırmadan, adamın ceketini sıyırıp çıkardı, general ceketini giydirdi.

— Giyinin, giyinin... Sıcacık tutar... Bu, eski üniforma olduğu için, sizin giymeniz yasak değil, dışarda da giyebilirsiniz... İsterseniz, üstüne bir de sivil palto veririm...

Sıskacık havagazı memuru, general ceketinin içinde kaybolmuş gibiydi.

Bayan Siyen, kalın kırmızı zıhlı general pantalonunu da uzattı:

— Hadi, hadi... Bunu da giyin! Çekinmeyin...

Kalçasına kadar sıyrılmış pantalonu çekiştiriyordu. Memur:

— Durun, durun... Bırakın, ben giyerim... diye elinden kurtuldu.

— Çekinmeyin canım... Giyin... Bacaklarınızı sıcacık tutar...

Bayan Siyen ona arkasını döndü. Memur, general pantalonunu giyerken, çaktırmadan yan gözle ona arada bir bakıyordu. Memur, general elbisesi içinde bir cüce gibi kalmıştı.

Bayan Siyen:

— Aman Yârabbi, tastamam size göre, dedi, ısmarlama olsa böyle oturmaz, öyle de yakıştı ki...

— Sahi yakıştı mı?

— Hem de çok. Tıpkı kocam, tıpkı... Hadi, şimdi kahvaltı edelim.

Adam, inleyerek oturdu.

— Durun, size bir siyatik şurubu getireyim... Benim de siyatiklerim var, karşılıklı içeriz...

Siyatik ilâcı diye, şarap getirmeye gitti. Havagazı memuru yalnız kalınca, aynada, döne döne kendini seyretti. Bayan Siyen, bir şişe şarap ve iki bardakla geldi. Bardaklara şarabı doldurdu:

— İçelim... Çok iyi gelir.

— Öksürüğe mi?

— Hem öksürüğe, hem siyatiğe... Her şeye iyidir...

İçtiler. Memur, bardağındaki şarabı bitirmemişti.

— Ama sonuna kadar içeceksiniz, yoksa etkisi olmaz...

Memur şarabı bitirince, bayan Siyen bardağı yeniden doldurdu.

— Çizmeleri de giysem mi?

— Tabii... Onlar da sizin...

Bayan Siyen'in de yardımıyla zorlaya zorlaya ikinci çizmeyi de giyerken, boyuna öksürüyor, inliyordu. Bayan Siyen bardağını kaldırdı:

— İçelim... Dibine kadar...

İkinci bardak şarabı da içtiler.

— Biraz başım dönüyor...

— Çok iyi... Demek ilâç iyi geldi...

— Bu elbise kimin affedersiniz?

— Kocamın...

— Evli misiniz?

Bayan Siyen içini çekti:

— Evliydim... Kocam öldü... Yirmiüç yıl oldu. O zamandan beri hep yalnızım... Şimdi sizi, sanki kocam... Karşımdaymış gibi görüyorum, o kadar benziyorsunuz ki... Siz aslında general olmalıymışsınız...

Havagazı memuru sarhoş olmuş, böbürleniyordu:

— Olabilirdim... Bende, doğuştan generallik vardır... Farkettiyseniz, yürüyüşümden bile belli olur.

— Evet... Askerlikte rütbeniz neydi?

— Askerlik yaptırmadılar ki... Hep kıskançlıktan... Beni çürüğe ayırdılar...



— Evli misiniz?

Sıkıntıyla içini çeken memur:

— Evet... dedi. Berbat bir karım var, ama nasıl... Kıskanç... Benim neyimi kıskanır bilmem ki... Kıskanılacak neyim kalmış?...

— Öyle söylemeyin... Kendinize iftira ediyorsunuz... —bardakları doldurdu— İçelim...

— İçelim...

Şarap bardaklarını tokuşturup dibine kadar içtiler. İkisi de iyice sarhoş olmuştu.

— Kimbilir, gittiğiniz evlerde ne kadınlar... —durdu— Ne kadınlar görmüşsünüzdür?...

— Kadınlar mı? Bakmam bile...

Bayan Siyen, cilvelenerek kahkahalar atıp memura sokuldu:

— Siz insanı öldürürsünüz... Kim bilir kaç kadın öldürdünüz şimdiye kadar? dedi. Vallahi öldürürsünüz...

İkisi de kahkahalarla gülüyordu. Havagazı memuru, gülerken öksürmeye başladı boğulurcasına...

— Sırtım... Sırtım ağrıyor...

— Sırtınız mı ağrıyor? Hep soğuktan işte... Hemen size vantuz çekeyim... Şimdi... Generale de vantuz çekerdim...

Havagazı memurunu elinden tutup kaldırdı. Sallanıyorlardı. Bir ara dans eder gibi dolandılar, sonra divana oturttu:

— Siz soyunun, ben vantuzu getireyim...

— Soyunayım mı?

— Tabii... Soyunmadan olmaz ki... Çıkarın, çıkarın... —zorlayarak soyuyordu— Hepsini, hepsini çıkarın...

Adam kikirdeyerek:

— Aman... Gıdıklanıyorum... Yapmayın... Ben çok gıdıklanırım... dedi.

Havagazı memurunun ceketini, gömleğini çıkarıp onu divana yüzükoyun yatırmıştı ki dışardan ayak sesleri duyunca, birden adamın üzerine örtüyü örttüp:

— Sakın kıpırdamayın, yine o geliyor... dedi.

Kapı açıldı. İçeri giren bayan Diha:

— Geldi mi? diye sordu.

— Gelen giden yok...

— Kahkahalar duydum da...

— Hiç... Kendi kendime gülüyordum... Eski günler aklıma geldi de...

— Ama erkek sesi işittim...

— Erkek mi? Yok canım... Sana öyle gelmiş...

Örtünün altında bunalan havagazı memuru kendini tutamayıp öksürünce, bayan Siyen, onun öksürüğü duyulmasın diye, yüksek sesle gülmeye, öksürmeye başladı.

Bayan Diha, masadaki şarabı görünce:

— Ne o şarap mı içiyordun? dedi.

— Evet...

— Ama iki bardak var... Sabahleyin de iki kişilik kahvaltı hazırlamıştın... İki bardakla mı şarap içiyorsun?

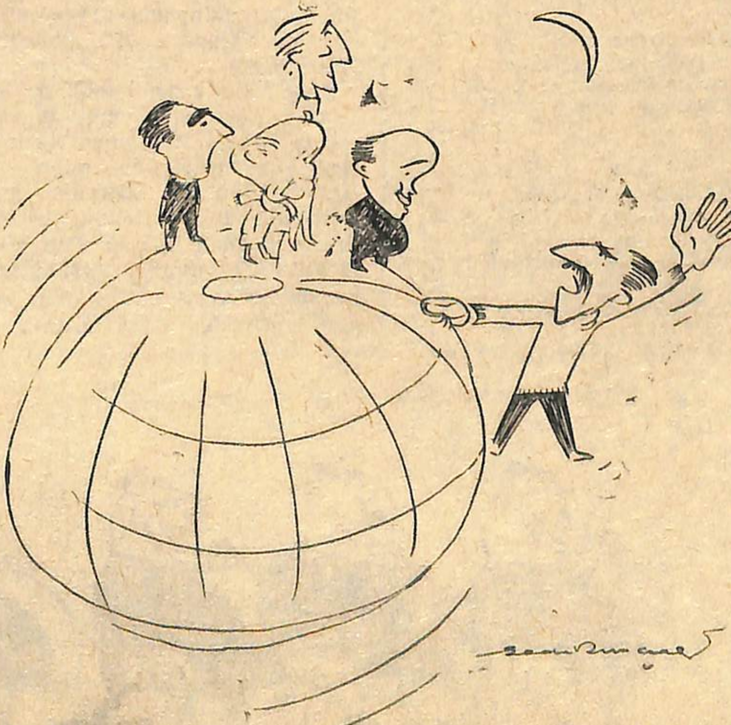
— Evet... Yalnızlığın ne olduğunu bilirsin bayan Diha... —söyledikleri oynar gibi yapıyordu— Bir buraya oturup bardağı şerefe kaldırıyorum, sonra bir bu yana geçip bardağımı, kendi bardağımla tokuşturuyorum.

— Hım...

Bayan Diha, divana oturacaktı ki, bayan Siyen çığlık attı:

— Oraya değil... Oturma!... Dur!...

M. Ali Aybar, bu düzeni beğenmiyorum» dedi. — Gazeteler —



«Durdurun dünyayı inecek var!»

Ama bayan Diha, havagazı memurunun üstüne oturmuş, adam ağırlıktan kurtulmak için korkuyla altından sıçrayınca, bayan Diha da korkmuştu. Üstü çıplak olan memur bir duvara, bayan Diha karşı duvara çekilmişlerdi korkuyla:

— Aman Allahım, ne görüyorum... Bu kim?

Bayan Siyen:

— General... dedi.

Memura sordu:

— Siz kimsiniz?

— Havagazı memuru...

— Yaa... Demek o... Demek geldiniz... —bayan Siyen'e— Hani generaldi?

— Yine general... Havagazı generali... İşte üniforması bile var... Yürüsün, gör bakalım, general mi, değil mi?

Havagazı memuru, çıplak teninin üstüne general ceketini giydi.

Bayan Diha, eline gazeteyi alıp, koltuğa oturdu. Bir gazetedeki resme, bir memura bakıyordu:

— Çok benziyorsunuz.

— Kime?

— Havagazı memuruna...

— Tabii bayan... Beni kim görse, hemen anlar havagazı memuru olduğumu. Kırk yıllık havagazı memuruyum, Cumhurbaşkanına benzeyecek değildim ya... Kendimden başka kime benzeyebilirim?

Bayan Diha birden fırladı:

— Haber vereceğim... dedi.

Bayan Siyen, önüne geçip yalvardı:

— Yapma bayan Diha... Kötülükten ne çıkar? Biz yumuşak davranalım, ne isterse yapalım, diye söz vermemiş miydik?...

— Ama sen beni çağıracaktın...

— Şimdi birlikteyiz ya...

— Ya boğarsa? Korkmuyor musun?

— Boğarsa boğsun... Nasıl olsa ölecek değil miyiz? Ha öyle ölmüşüz; ha böyle...

— Evet... Böylesi daha iyi... Boğsun boğarsa...

Oturdu. Bayan Siyen üç bardağa şarap doldurdu. Verdi onlara:

— Şerefe!

Bardakları tokuşturup içtiler. Bayan Diha, bayan Siyen'e fısıldadı:

— Yoksa seni boğuyor muydu?

— Yoo... Suçlayamam...

— Ne yapıyordunuz burda, soyunmuştunuz?...

— Ben mi? Şey... Sırtım ağrıyor da... Eksik olmasın bayan, sırtıma vantuz çekecekti...

Bayan Diha neşeli bir havaya bürünmüştü:

— Çektiniz mi?

Bayan Siyen:

— Daha başlamamıştık...

— Aaa, çok iyi... Ben çok iyi bilirim vantuz çekmesini... Nerde vantuz?

— İşte...

— Tentürdiyotla pamuk biraz...

— Burda...

Bayan Diha, havagazı memurunu koltuk altlarından tuttu:

— Yatın, yatın hadi... dedi.

Bayan Siyen de memuru soyuyordu. Memur, çok gıdıklandığı için kahkahalarla gülüyor ve zorla konuşarak bağırıyordu:

— Rica ederim... Durun... Gıdıklanıyorum... Yapmayın... Bırakın...

Kadınlar da neşeli kahkahalarla gülüyorlardı. Ceketini çıkardılar memurun, şimdi de çizmelerini, pantalonunu çekiyorlardı...

— Durun ne olur... Ay bayılacağım... Yapmayın... Peki, ben çıkarayım...

Bayan Diha gidip bardakları doldurdu yeniden. Havagazı memuru güle güle şarabı içerken püskürdü. Kadınlar kahkaha içindeydi. İkisi de nazlanıyor, cilveleniyor, kırıtıyorlardı:

— Hadi artık ama... Hadi boğsana...

— Boğ beni...

— Hadi öldürsene...

— Yalancı...

Havagazı memuru kahkahalardan zorlukla konuşarak:

— Peki, peki, dedi, şimdi katılacağım...

Vantuz şişeleri yerlere düştü, kırıldı. Bu kahkahalar çok hoşlarına gittiği için kadınlar memuru düpedüz gıdıklamaya başlamışlardı:

— Hadi boğ artık...

— İkimizi de boğabilir misin?...

— Öldürsene... Ne duruyorsun?... Hadi ama...

Havagazı memuru kahkahalarla gülerken, kadınlar da yere yuvarlandılar gülmekten... Belden yukarısı çıplak, bacağında yalnız don kalan havagazı memuru kahkahalarla gülerek katılıp kalmış, tostoparlak büzülmüş, artık sesi çıkmıyordu. İki kadın yerden kalktı. Bayan Diha, nazlı nazlı, havagazı memuruna sokuldu, gıdıklamak için iki eliyle adamın boynunu tutup:

— Hadi ama, öldürsene şekerim.. dedi.

Bayan Siyen de cilveleniyordu:

— Ne zaman boğacaksın?... Hadisene şekerim, boğ artık...

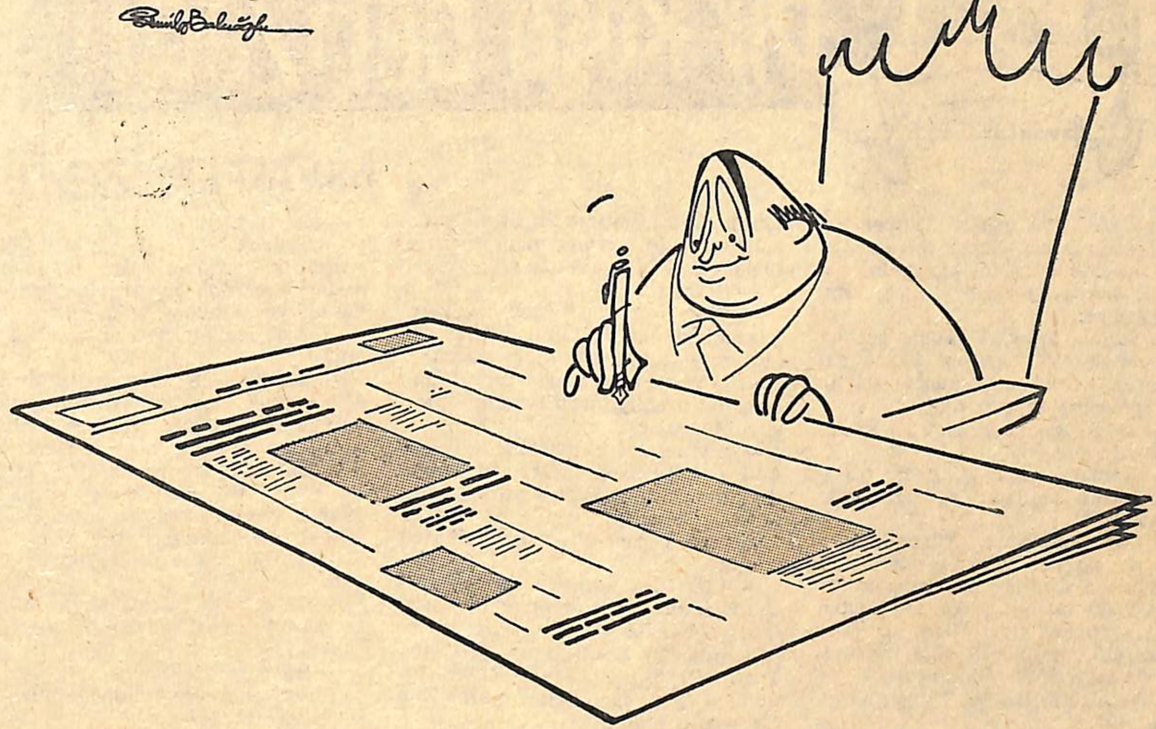
Memuru gıdıklıyorlardı. Havagazı memuru, bir kalıp gibi divandan yere düştü. İki kadın birden susup kaldı. İkisi birden adamın üstüne eğildi, sonra birbirine bakıp ikisi birden:

— Ölmüş... dedi.

— SON —

Aziz NESİN

— Basın-Yayın, Başbakanlığa bağlandı. —



ÇALIŞMA MASASI!

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Panik!

Millî Bakiye sistemini kaldıran yeni seçim kanunu Meclise gelir gelmez, parlâmenterlerimizi bir telâştır aldı.

M.P.'nin «Yeminli sekizler» 1, kapağı A.P.'ye attı.

C.K.M.P.'li Gökhan Evliyaoğlu, daha önce ihraç edildiği A.P.'ye dönemiyeceği için, A.P.'nin desteğindeki G.P.'de soluğu aldı!

Herkesin bir yere sıvıştığını gören M.P.'li Ulusoy da, alelacele istifasını bastı.

Şimdi, Y.T.P. ile C.K.M.P.'den dökülmeler bekleniyor.

Malûm a, gayemiz memlekete yararlı olmak değil, ne pahasına olursa olsun ille parlâmentoda kalmak!

SALI

Millî ama...

G.P.'nin ilk büyük kongresinde konuşan Feyzioğlu, «Biz, millî bakiye değil, millî irade partisiyiz» demiş.

Üstadın konuşmasında bir dil sürçmesi var ama, bu kadar kusur, kadı kızında da olur. Kongre havasının heyecanı ile ayrı anlamdaki sözcükleri birbirine karıştırdı her halde. Doğrusunun şöyle olması gerekirdi: «Biz millî bakiye değil, millî iane partisiyiz.»

Seçime girmedikleri halde, devletten 500 bin lira almaları da bunu göstermiyor mu?

ÇARŞAMBA

Pasif korunma!

Yıl, 1950: Ağır yenilgiye uğrayan C.H.P. iktidardan çekildi.

Yıl, 1968: Seçim Kanunu görüşmeleri sırasında C.H.P. Meclisten çekildi.

Kala kala bir seçimler kaldı. Yarın öbür gün onu da duyarız: C.H.P. seçimlerden çekildi!

PERŞEMBE

İhtiyaca muhtacız

En geç 1972 yılında İstanbul'un televizyona kavuşacağını açıklayan Turizm Bakanı, «Televizyon bir lüks değil, bugün bütün dünya için bir ihtiyaçtır» demiş.

Evet efendim. Televizyon lüks değil, dünya için bir ihtiyaçtır.

Ama bizde kurulmaz!

Telefon günümüzün dünyasında lüks değil, gerçek bir ihtiyaç

Ama bizde telefonu bulsan, sesin duyulmaz!

Havagazı lüks değil, modern dünyamızda en önemli bir ihtiyaçtır.

Ama bizde bulunmaz!

Anlaşıldı anlaşıldı... Işığa açız, suya açız! Bütün dünya için ihtiyaç sayılan televizyondan geçtik, bizim için henüz lüks sayılan «ihtiyaç» a muhtacız!

CUMA

Değişir

T.R.T.'ye çatan A.P.'li Koç, «Ne yapıp yapacağız, 350 milletvekili bulup, Anayasayı değiştireceğiz» demiş.

Dünya, bir değiş tokuş dünyasıdır zaten. Milletvekilleri, parti değiştirir. Partiler, Anayasayı değiştirir. Millet de, Anayasayı değiştirenleri değiştirir!

CUMARTESİ

Neresindeyiz?

Cumhuriyet gazetesi, yeni başlayacağı bir yazı dizisine şu başlığı koymuş: «Toplu iğneden bugüne sanayileşmenin neresindeyiz?»

Neresinde olacağız, motor fabrikası kurduk, gazocağı yaptık. Uçak fabrikasından, kuluçka makineleri çıkardık. Kibrit yaptık, «Türk gücü, Türk emeği, Türk sermayesi» yazılı kutularla sattık. Sonra efendim, parçalarının çoğu dışardan gelen kamyonları, otobüsleri monte edip, «Yerli kamyonlar, Avrupa malı kamyonlardan seksen bin lira daha pahalıya satılıyor» diye feryadı bastık!

PAZAR

Marko Paşa

Vatandaşın kendi çözümleyemediği sorularını cevaplandırmak için kurulan telefon servisi, soru bombardımanına tutuluyormuş bu günlerde. En çok sorulanlar da şunlarmış: «Üç kişiyi öldürmek istiyorum, acaba ne ceza verirler?», «Demokles'in kılıcı nedir?», «Koyun, kurban edilir mi?»

Cevap vermek bize düşmez ama, mübarek bayram üstü vatandaşa bir yardımda bulunalım dedik.

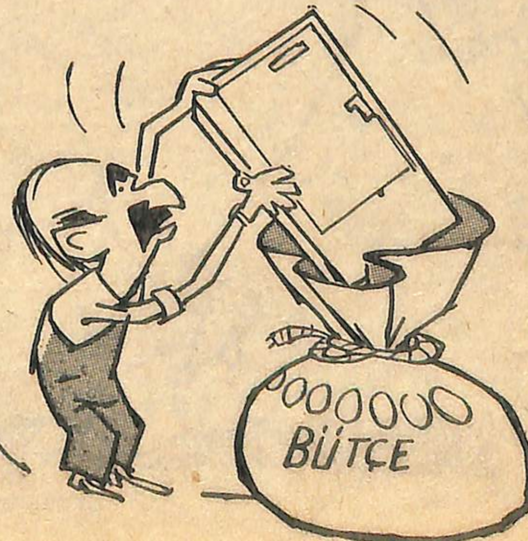
Adam öldürmek konusu, Adliyeyi ilgilendirir. Demokles'in kılıcı, dar gelirli iseniz, icra daireleridir.

Kurbana gelince: Koyun değil, koç kurban edilir ancak... Bunun için de G.P.'ye müracaat!

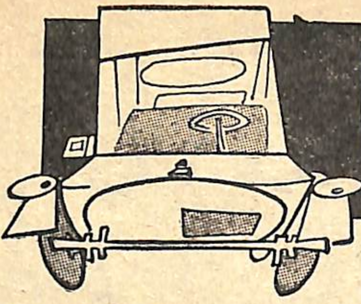
M. Ali Aybar, buzdolabı olanlardan lüks vergisi alınmasını istedi.

— Gazeteler —





Yazısız



Bir kuşa benzedi.

MUZAFFER İZGÜ

DOLMUŞTA çalışan Tanker Yaşar, İkinci Cihan Savaşından emekli taksisini kantardan çekince, nerdeyse aklını oynatacaktı. Kantarcıya:

— Aman arkadaş dalga geçme! Bu memleketin her şeyi yüzde elli hilelidir. Sakın senin kantar da hileli olmasın? diye sordu.

Kantarcı, ters ters baktı Tanker'in suratına:

— Tamam arkadaş, dedi, tastamam senin arabanın ağırlığı üçbin ikiyüz kilo!

— Vay anam vay!... Ulan bu benden de ağırmış be! Ben de kendi kendime diyordum, bu araba ayağına giydiği lâstiği neden altı aydan fazla taşımaz, diye. Ulan biz dört tekerleğin üzerinde ev götürüyormuşuz da haberimiz yokmuş be!

Muavin Sulu Hüsnü, Tanker'in yanına yaklaştı:

— Kaçmış usta bizim tosun? diye sordu.

— Vay böyle tosun yere girsin ulan! Araba değil, meret çift katlı zırhlı tankmış. Satmalı namussuzum bunu, askeriyeye satmalı, tank yerine kullansınlar...

Hüsnü, arabanın kaportasına iki kez tap tap diye vurduktan sonra:

— Hey gidi derya kuzusu hey, ulan hangi sulak tarlada böyle büyüdün? dedi.

Tanker Yaşar, bir takım hesaplar yaptıktan sonra:

— Yandık ulan! diye bağırdı. Vallaha billâha yandık. Değil biz bu arabadan kazandığımızı, evimizi de satsak vergisini ödeyemeyiz.

Hüsnü, yılışık yılışık konuştu:

— Ağbi, dedi, kanun ne demeliydi biliyor musun, her arabanın şoförünün ağırlığı kadar vergi alınır demeliydi...

— Ulan silik, işin gücün gırgır... O zaman çaresi çok kolaydı oğlum. Yemez, içmek, hamam dan çıkmaz, verirdim bir ayda otuz kilo, geriye kalırdı doksan kilo... N'olacak helâl olsundu devlete doksan kilonun vergisi. Ya bu araba, hamama soksan değil ya, kaplıcada sıcak suyun içinde altı ay turşu niyetine yatırsan bir kilo vermez namussuzum, üstelik kilo alır köftehor...

— Satarız usta!

— Kim alır ulan inek bu gemi yavrusunu? Adam bunu alacak da sırf vergi diaresine mi çalışacak?

— O zaman usta, çok fenni usullerle bu arabayı zayıflatmanın çaresini bulacağız.

— Sünnet mi edeceksin?

— Yok be usta. Meselâ şu stepne diyorum, onu bi kere atalım, sonra, orasını, burasını...

Tanker Yaşar, biraz düşündükten sonra:

— Ulan çok akıllısın be sen, dedi. Hakkını yemişler namussuzum, tam muhalefet lideri olacak adammışsın. Çıkar bakalım şu takımları. Tartı buradayken, bizim çakılı topun ne gibi fazlalıkları varsa bir bir söküp atalım!

Önce, stepneyi çıkardılar...

— Usta, imanıma yüzelli kilosu gitti. Ulan, ne bu be, tekerlek değil meret, fabrika volanı. Vay anam vay!...

Stepneyi bir kenara koyduktan sonra, arabanın etrafında fır dönmeğe başladılar. Sulu Hüsnü:

— Usta, ben kapıları evelallah söküyorum, dedi.

— Ama...

— Ne aması be usta? Nasıl olsa önümüz yaz. Zaten milleti konserve yapmaktan kapıların kapandığı var mı ki? Hiç olmazsa millet yaz günü rahat rahat, ayaklarını dışarıya uzata uzata gider.

Bir saat içerisinde kapıların dördünü de söktüler. Hüsnü:

— Ulan bunlar otomobil kapısı değil, hani filmlerde kaleler olur ya, kütüklerle vura vura kırarlar, işte onlardan namussuzum. Vay anam vay, var belki her biri yüz kilo. Şuna bak şuna, şu tokmağı çeker belki on kilo. Amma kıyak oldu ha araba usta! Bir tarafından bak, öte tarafını gör! Hem bundan sonra, yok kapı kapandı, yok kapı açıldı, yok kilit kırıldı dalgası da kalmadı. Usta!

— Söyle ulan!

— Vallaha bi fikrim var usta! Diyorum ki, şu koltukları da söküp atalım diyorum. En azından bunlar da bir yüz kilodan fazla gelir...

— Eee, milleti nereye oturtacaksın?

— Minder usta... Namussuzum on kilo pamuk alıp da, şöyle bir yatak yaptık mı, tamam. Sereriz arabanın içine boydan boya... Hem ne diyorum biliyor musun ağbi, birer de yastık millete, sonra nargile... Ulan o zaman bizim arabanın memlekette eşi bulunmaz be!

— Ya ben nasıl süreceğim arabayı?

— Kolay ağbi, senin kıçının altına bi gaz tenekesi koyduk mu tamaam...

— Sökelim ulan!

Yarım saat içerisinde koltukları da söküp attılar.

— Ağbi be, demedim mi ben sana ağbi, şu arabaya bak be, yayla gibi oldu namussuzum! Eskiden sekiz kişi mi atıyorduk içine, şimdi on sekiz kişi at! Ne demişler ağbi, medeniyet dev adımlarınan ilerliyor. Vallahi şimdi aklıma geldi ağbi, oldu olacak bu arabanın içine iki de yorgan atalım... Hani, kış günü için diyorum. Milleti uyuta uyuta, al Fatih'ten, Şişli'ye... Uyusun fakircikler içinde yarım saat. Ağbi!...

— Söyle lan değirmen kafalı?

— Ne diyorum biliyor musun ağbi, bunun bütün ağırlığı namussuzum şu saçta. Şu damındaki saç var ya, onu bi keser atarsak, araba en azından üçyüz kilo daha hafifler...

— Keselim ulan!

Demir testereyle ikisi iki yandan, tam bir saat içerisinde arabanın damını uçurdular... Tıslaya tıslaya onu da fazlalıkların yanına koyduktan sonra, Hüsnü:

— Sen şimdi yağmurlu havaları düşünüyorsun değil mi? diye sordu. Kolay namussuzum, çok kolay... Kızılay'dan ödünç bi çadır, baktın hava yağmur, kur çadırı keyfine bak! Hele çadırın içine bir de mangal koyduk mu, tamam, al sana kalorifer...

— Ulan öyleyse hemen şu kalorifer teşkilâtını da söküp atalım.

— Dur ağbi, daha arabanın altına sıra gelmedi. Şimdi sıra şu kaportada!

İkisi birden kaportaya giriştiler... Kaporta o kadar zorluk çıkarmadı ama, bagaj ve tamponlar epeyce terletti onları. Hüsnü:

— Ağbi be, dedi, şu cama ve ön takıma lüzum var mı? Gözünde elli gram ağırlığında bi gözlük taşımak başka, bu yüzelli kilo demir yığınını taşımak başka. Sökelim anasını satayım!

— Sökelim ulan!

Bu arada kilometre saati, silgeç, şu, bu da, o demir parçasıyla beraber gittiği için, epeyce yükü atmış oluyorlardı... Hüsnü, şöyle biraz geriye çekildikten sonra:

— Gel bak ağbi, dedi. Allahını seversen şu arabanın güzelliğine bak! Ben ne diyorum biliyor musun ağbi, hani şu söktüğümüz bagaj yeri var ya, oraya toprak dolduralım, yazın domates biber, kışın da lâhanayla ıspanak ekelim diyorum. Ama istersen gül ekeriz ağbi, hani ya, burcu burcu kokar... Ulan valllaha bizim araba memlekete şan olacak be! Yalvar yakar çağıracaklar bizi yabancı devlet büyükleri geldiği zaman, gelin, bindirin, gezdirin diye, gezdirmiyeceğiz namussuzum. Yalnız ne var ki, İşcan'ı gezdirelim ağbi, severim ben o adamı.

— Haydi ulan, bırak da gevezeliği, başka yeri var mı daha sökülecek, onu düşün!

— Ühüüü, daha ne söktük ki be ağbi? Esas fazlalıklar bunun altında. Ya Allah, girelim bakalım şunun altına!

Sulu Hüsnü, arabanın altından yarım saatte bir, kocaman bir parçayı, Tanker Yaşar'ın ayaklarına doğru fırlatıyordu.

Yaşar:

— Ulan, ciğeri, barsağı kalsın ha! dedikçe, o:

— Bir tek fren, bir de diferansiyel aksamını bırakacağım ağbi, diyordu. İstersen freni de sökelim. Nasıl olsa arabanın her yanı açık, iner iner arkasından yakalarız.

— Fren kalsın fren!

— Olur Yaşar ağbi... Yaşar ağbi be, şu eksozu da sökelim, belki var elli kilo.

— Sök ulan!

— Ağbi, şimdi fazla vidaları alıyorum... Nerde fazlalık varsa, tamam...

— Ulan, ciğer, barsak!...

— Tamam ağbi, bundan sonra bizim araba evelallah bitkisel hayat yaşayacak. Koy benzini, ondan gerisini düşünme!

Akşam hava kararırken, arabayı bir daha kantara soktular. Kantarcı:

— Vallahi bir şey bırakmamışsınız arabanın üzerinde, dedi. Tastamam binyüz kilo.

Sulu Hüsnü; yorgun:

— Yaşar ağbi, rakıyı hakettim, dedi.

— Ettin ulan.

Kantarcı

— Siz bu arabanın beşyüz kilo daha hafiflemesini istiyor musunuz? diye sordu.

İkisi de dikkatle kantarcıya baktılar:

— Ühüüü, bize kalsa elli kiloya düşürürüz ama...

Kantarcı, sırıtarak:

— Motorunu sökün, motorunu, dedi.

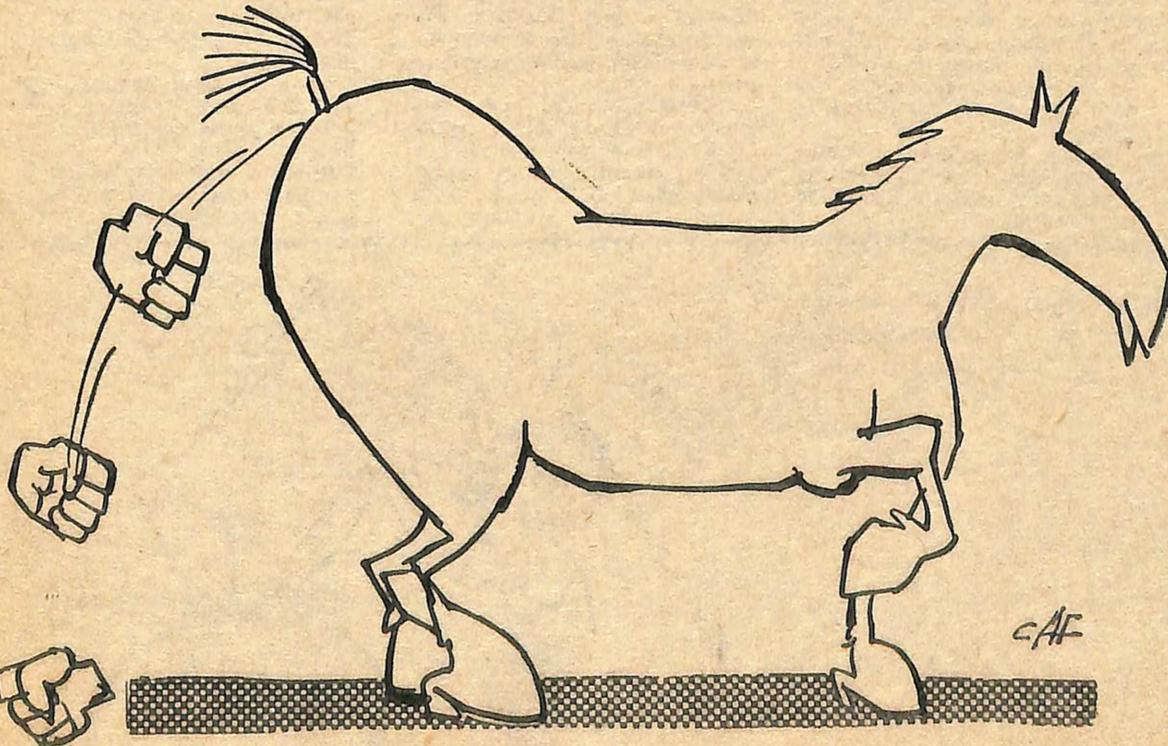
Hüsnü sordu:

— Ya o zaman?

Yaşar:

— O zaman biz enayi!... Sen'le ben arabanın önüne geçip çekeceğiz, diye güldü.

Fazlalıkları hemen oracıkta bir hurdacıya sattılar ve meyhanenin yolunu tuttular...



Yazısız

ANKARA MEKTUBU

Nimet Arzık

Bütçe bitti

Of... Gürültü, patırtı, kavga, itham, dayak; ve hırpalanmış bir bütçe, bu sene için yürürlüğe girdi...

Kimsede artık güç kalmamıştı ki, Meclis sıraları, büyük kavga anlarından gayrik, yarı yarıya boştu... Lokanta doluydu. Koridorlar doluydu.

Bir gün Meclis Başkanı Ferruh Bozbeyli'ye sormuştum:

«— İstanbul'u ilk gördüğünüzde nasıl bulmuştunuz?...»

«— Yıpranmış bulmuştum» demişti...

Parlâmentoyu ilk görende de, her halde, bu yıpranmışlık duygusu uyanır... İlk görmeyen bizlerde uyandıktan sonra...

İster mantar tabancası patlatalar, ister dövüşeler, bir yılgınlık var politikacıların tümünde... Dayanılmaz bir yılgınlık. Bizde de!...

Söyler misin niye Akbabam?...

CEMAL BABA TAŞINDI

Ha yıkıldı ha yıkılacak derken, sonunda yıkıldı. Büyük apartmanlar bitmeğe başlamıştı yanıbaşında, ona hayat hakkı vermeyen... Cemal Baba'nın lokantasından söz ediyorum... Rüzgârlı Sokaktaydı hani bilirsiniz... Tenekeden ve mukavvadan... Balığın en iyisi orda yenirdi, mezelerin en değişiği de. Tavandan dünyada ne varsa sarkardı... Ağlar, kurutulmuş dev kırlangıç (balık) lar, deniz yıldızları, gemici fenerleri... İnce uzun bir koridora benziyordu Cemal Baba'nın lokantası, kendisi de, kasada, lokantacılığa başlamış bir yaşlı Buda'ya!...

O teneke ve mukavva duvarlara isimlerimizi yazardık, içimiz, geçiciliğin acısıyla hafiften «cızzz» ede ede!

Ha yıkıldı, ha yıkılacak, derken yıkıldı... Artık öyle şirin «bodurluklara» yer yoktu, cüce gökdelenlerin yamacında... Bir pazar, bizim küçük aşireti aldım, yemeğe götürdüm.. Yerinde yeller esiyordu... Ufacık bir tümsek kalmıştı arsanın ortasında... Bir an sustuk, durduk ve döndük...

«Yeni bir yer açtı senelerin Cemal Baba'sı» dediler, Yenişehir'de. Sümer Sokaktaymış, hani Menekşe Sokağına paralel, hani, İzmir Caddesine paralel...

Büyüüük bir bodrum, havuzlu, yağlı boyalı, plâstik salkımlı bir bodrum... Rüzgârlı Sokaktaki gibi sevimli değil ve eskisinin havası yok!... Havası yok ama, Boğaz mezecilerine taş çıkartacak mezeleri var ve göynümüzce taze balıklar... Ama, damağımız safalanırken, gözümüz de dalıyordu hep o yıkılan küçük «bodurluğu» düşünüyorduk, tenekeden...

Çok şeyimiz mi yıkıldı ne az zamanda, artık hiçbir yıkıntıya tahammülümüz yok!...

SİZİN KADAR BİLGİLİSİ...

Bugün İstanbul Ticaret Odası Başkanı Behçet Osmanağaoğlu gencecikmiş o zamanlar... Ve gençliğine rağmen genel müdürmüş bir yerde. Atanmasının ertesi günü, bir memur amca yaklaşmış kendisine, ezilmeler büzülmeler, hayran ve teslim olmuş bakışlarla şu veciz sözleri söylemiş:

«— Beyefendi... Şimdiye kadar buradan nice ve nice genel müdür geldi geçti, fakat sizin kadar dirayetlisi, sizin kadar kudretlisi, sizin kadar bilgilisi gelmedi...»

Gencecik genel müdür, yıllanmış'a bakmış bakmış ve şu olmuş cevabı:

«— Beni, ya çok saf ya çok enayi zannediyorsun...»

Ben bu cevabı, bu cins sözlere, vereni, İsmet Paşa dahil, duymadım! Sen duydun mu Akbaba?... Ya sizler devletlilerim?...

LA FONTEN, SABAHATTİN EYÜBOĞLU VE PLÂKLAR

Kendisine demişler ki, «Ver çevirilerini» plâk yapacağız... Sonra «mersi» demişler ve gitmişler... «Mersi» yi de galiba ben uyduruyorum... Çevirileri plâk yapmışlar. Sabahattin Eyüboğlu dostumuz da, arkadaşlarına bir takım hediye etmek istediğinde, plâkçıdan bir takım alıyor satın, ve kendi çevirilerinin sözlü, sazlı anırtılarını hediye ediyor...

Her yerde konuşuluyor bu plâklar. İlk adım bu sahada... Konuşulur...

Gene herkesin keyfini bozacağım... Çok ucuzdan keyifleniyor herkes, keyiflenmesin!...

Çeviriler güzel. Şiiriyetini muhafaza etmiş... Ve fakat plâklar... Çocuklar içinse, çocuklar dinlemiyorlar bile... Büyükler, e onlar, hayatta kendileri hakkında bile kesin fikirleri olmadığı için aygın baygın düşüyorlar, başkalarını aygın baygın görünce, cahil diye damgalanmamak için alınlarının ortasına!

Bir «fable», hele La Fontaine'in ki, gülümser bir masaldır... Masal bütün gülümserliğini kaybetmiş ve garip garip «tecvitlenmiş»...

Bir Peret bacı masalı vardır ki, hem hareket, hem zerafet, hem gerçek, hem mizah bakımından pek hoştur aslında... Ve dereyi görmeden paçaları sıvamanın hikâyesidir...

Peret, başında bir süt güğümüyle şehre yollanır ve kurar yolda... Bir domuz besler satarsam, bilmem ne alırım, yumurta satarsam şunu beslerim; bir danayla bir inek edinirim ve hoplamalarını seyrederken... Bu hesaplara, bu mütevazi rüyaya öylesine dalar ki, zıplar rüyasının danaları gibi ve zıplar zıplamaz da süt güğümü yere düşer, hayalleri gibi bin parça olur...

Bütün masalları artistler okuyor ya, bunu da... Ama nasıl anlamsız, ama nasıl yorumsuz bir tonla!...

İlk satırlar bir «narration», bir hikâye edilıştir... Hareketli... Hikâye tonu kullanılmıyor, tragediya tonu kullanılıyor... Sonra Peret'in düşünceleri, bir mırıltılı hesap olacağına, bir Ofelya «yay çekmesi» oluyor... Acep genç aktris, Peret bacı olacağına Ofelya olsa, nasıl okurdu ki?...

Öbür masallar da öyle... Ama herkes, dedim ya, herkesin aygın baygınlığına bakıp yerlere seriliyor, cahil damgasını yememek için alnının ortasına... Çeviri bilimli halbuki... Çeviriye yazık!

Gene ilk adım deyip, seviniyoruz: E bizler zaten başlangıçta her şey için seviniyoruz, hattâ kıyametin başlangıcı bile bizi mutlu kılıyor!... Öyleyiz artık!

Nimet ARZIK

— Onu değiştirmek kolay... Benim durumumu değiştirebiliyor musun?..

Belediye sucuk yapıcılarına yüzde 15 kâr hakkı tanıdı. — Gazeteler —

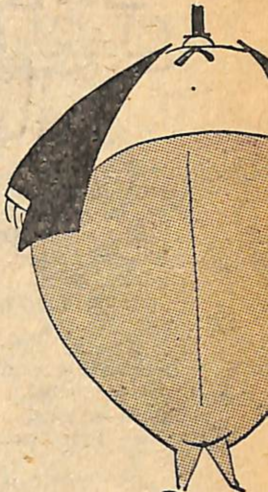
MİNİ MİNİ'ler

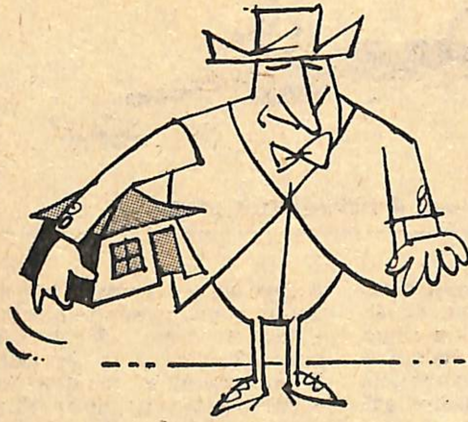
ÇİZENLER:
SEMİH BALCIOĞLU
CAFER ZORLU
ZEKİ BEYNER
ŞADİ DİNÇÇAĞ


MİNİ ETEK

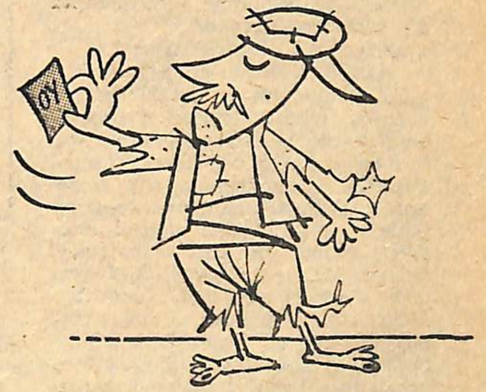

MİNİ OTO


MİNİ KÖPEK


MİNİ KAFA


MİNİ PARTİ


MİNİ NUTUK



MİNİ OY

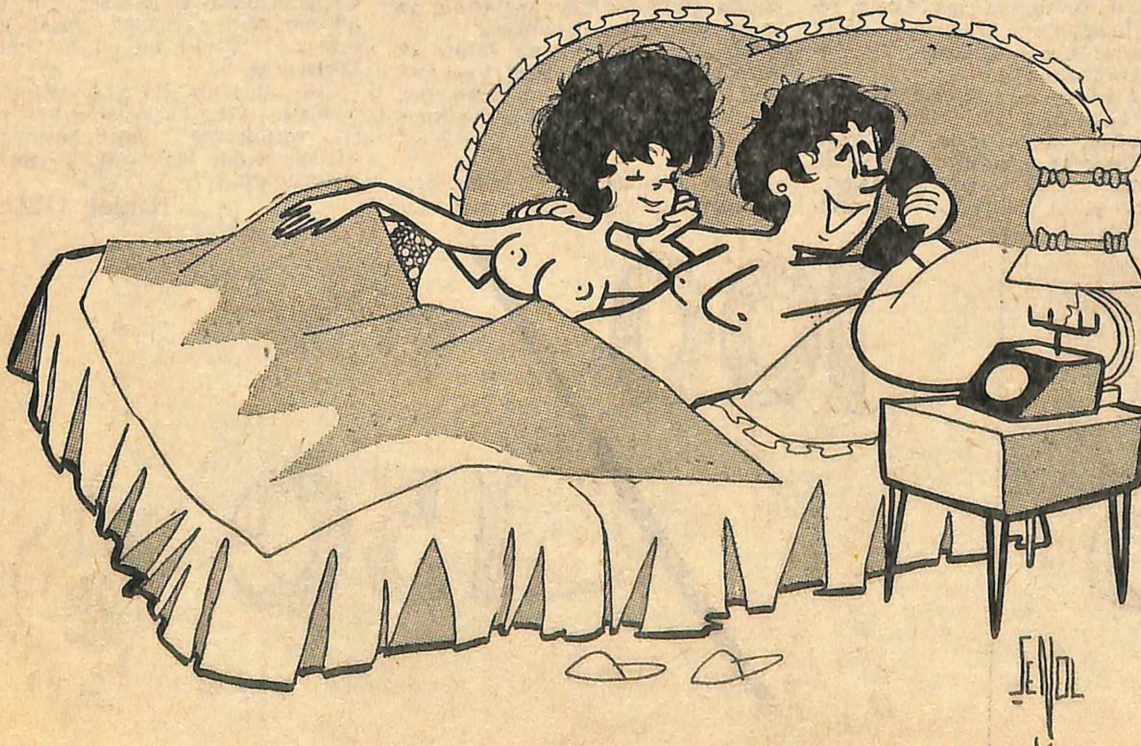
HAVADA İMHA!

Gazetelerimizde çıkan haberde şöyle deniyordu: Semalarımız elektronik sistemle korunacak... Otomatik olarak idare edilen füzeler, düşman uçaklarını havada yakalayacak.

Doğrusu pek mükemmel, pek güzel bir teşkilât.

Bu gibi teşkilâtın mevcut olduğu İngiltere, Fransa ve diğer Avrupa ülkeleri şehirlerinde, elektronik beyinle mi yoksa insan beyniyle mi yönetildiğini bilmediğim, fakat caddelerin, sokakların temizliği dolayısiyle farkına vardığım, ağaçtan düşen yaprağı daha havadayken, çöpü daha yere konmadan yakalayıp imha eden bir teşkilât da var.

Semalarımızı korumak için uçağı havada yakalayan bir teşkilâtın kurulduğu haberini veren gazetenin diğer sütunlarında «İstanbul sahil-yolu çöplük haline geldi» başlığını görünce aklıma geldi, çer-çöpü havada yakalayıp imha edebilen bir teşkilât da kursak iyi olur... Havada değil karada da Avrupa'ya benzemiş oluruz.



— Ya, sorma karıcığım.. Gittiğinin akşamı hastalanıp yatağa düştüm, bir türlü iyileşip kalkamıyorum!..

İLÂÇLARI NEREYE KALDIRIYORLAR?..

Önceleri, buradaki eczanelerden aldığım ilâç kutularının üzerinde «Bu ilâcı çocukların ulaşamayacakları bir yerde saklayın» yazısını görünce, bunun, tek tük, bazı ilâçlar üzerine konmuş bir hatırlatma kaydı olduğunu sanmıştım.

Bir değil, iki değil, hangi ilâcı alsam üzerinde «Çocukların ulaşamıyacağı bir yere koyun» ibaresini görünce, öğrendim ki, çocukları korumak üzere çıkarılan bir kanunla, hükûmet, bu hatırlatmayı bütün ilâç kutularına iyice görülebilecek bir şekilde koymayı mecburi kılmış.

Bizde de buna benzer bir durum var mı dersiniz?...

Evet, bizde de, maşallah, politikacılar, yöneticiler yıllar yılı uyguladıkları politika ile memleketimizde parasızlık, imkânsızlık, bakımsızlık içinde olan milyonlarca çocuk için, ilâçları, onların katiyyen ulaşamıyacakları bir yerde tutmağa muvaffak olmuşlar!

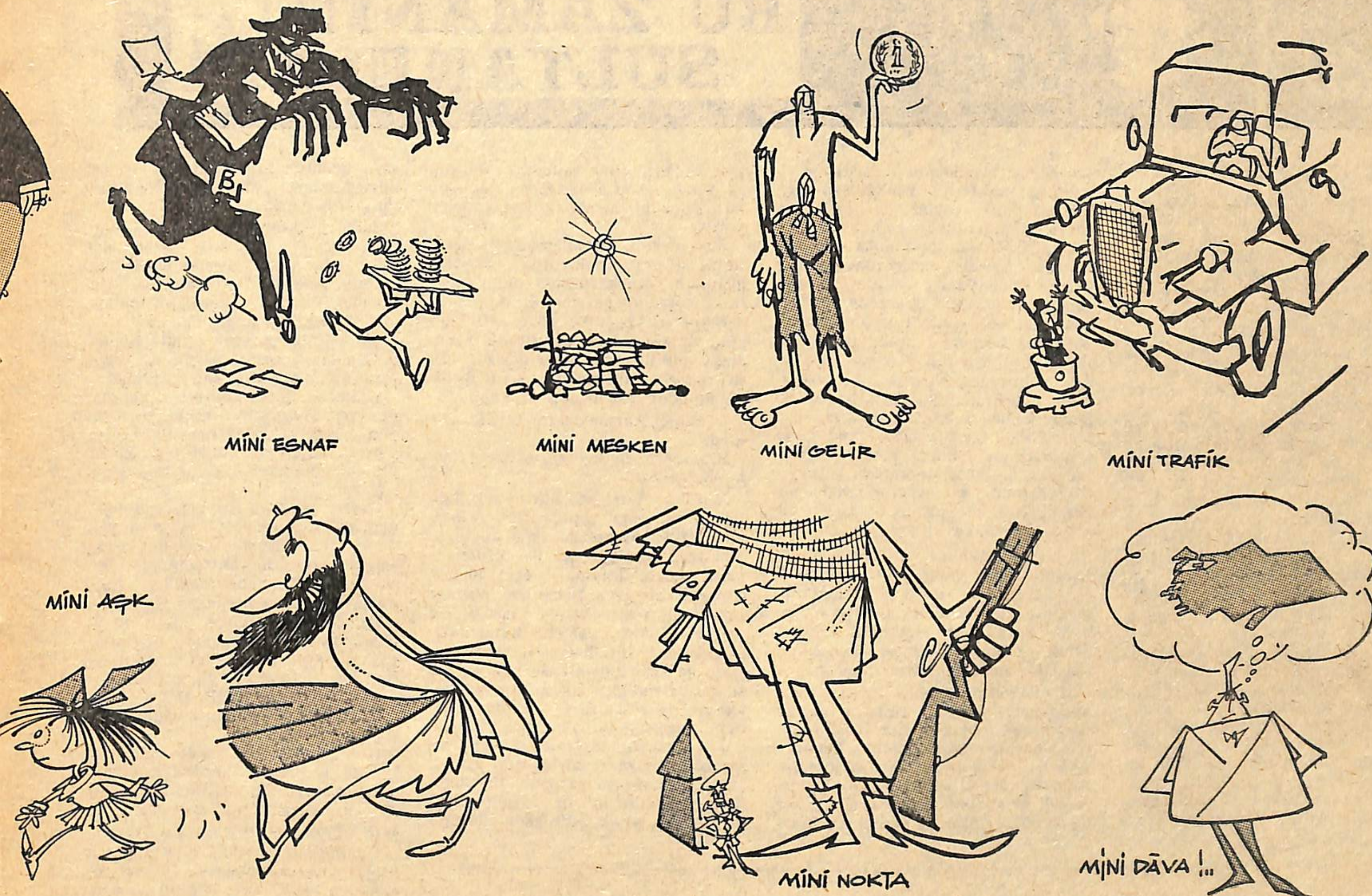
İNGİLT
N
Reşit
Aşçıo



GÜZEL BİR HÂTIRA

İngiltere'de hükûmetin bir yılı aşkın bir süredir uygulamağa başladığı kemerleri-sıkma politikası dolayısiyle, geliri belirli halk kitlesi için, her yeni gün yeni bir zamma gözlerini açıyor.

Millî Piyango diye bir müessesenin mevcut olmadığı İngiltere'de, her ayın sonunda piyango listesi ilân edilir gibi zam gören ve görme-



yen maddelerin listesi yayınlanmağa başladı artık gazetelerde.

Fiyatların böyle arttığı bir devrede geçenlerde gazetelerde, fotoğraf makinelerinin yüzde 10 düşeceğini okuyunca bu fiyat indirimine şaştım doğrusu.

Hükûmet olsa olsa, bunu, halk, yiyecek-içecek maddeleri üzerindeki fiyatların resimlerini çeksin diye yapmıştır... Çünkü, bugünün fiyatı yarın güzel bir hâtıradan ibaret kalıyor.

E
LARI

BİZİM MESELEMİZİ ONLAR ANLATACAK ARTIK...

Gazetelerimizden bir başlık:

— Birkaç yıla kadar Levret, Sinarit, Mercan, Kefal, Kırlangıç yiyemiyeceğiz. Avlanma usulleri yüzünden nesilleri tükeniyor.

Aklımızı başımıza toplamazsak, korkarım, bir zamanlar gazetelerimizden akıl yönünden epey methini işittiğimiz Yunus balığının orkestra şefliğiyle, nesilleri tükenmekte olan balıklarımız kıyılardan:

— To be or not to be, işte bütün mesele...

Diye bağırarak meseleyi bize onlar anlatmağa çalışacaklar artık!

KENDİMİ KRAL GİBİ HİSSEDİYORUM

İnsana yeni kalb takan operatörler, ilerde beyin de takabiliriz diyorlarmış.

Teknik bakımdan bu belki mümkün olabilir, fakat psikolojik bakımdan çok mahzurlu.

Bakın, yeni kalble iki aydır yaşayan Güney Afrikalı hastanın, «İyiyim, kendimi bir kral gibi hissediyorum» şeklindeki sözlerini yeni beyniyle konuşan bir adamın söylediğini gözünüzün önüne getirin...

Ne olur?...

Ne mi olur?...

«Aaaa, olmuş olanlar adama, kendini kral sanmaya başlamış» diye şüpheli nazarla bakmaz mı millet?

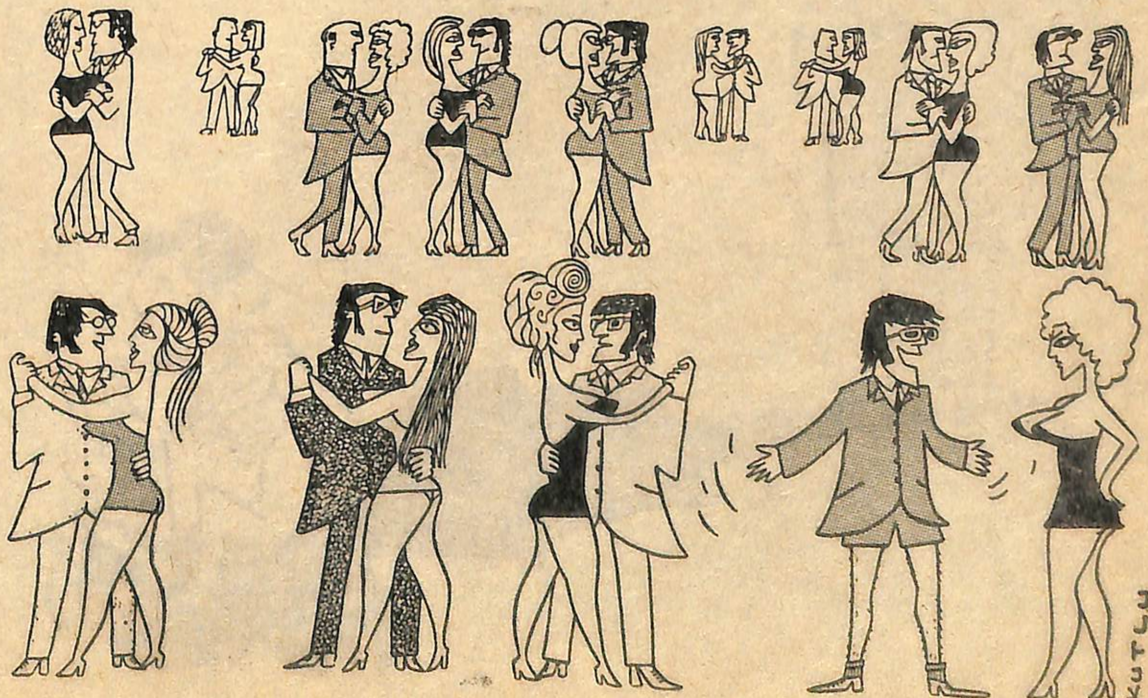
KUVVETLİ BİR MİLLETVEKİLİ!..

Meclisteki son olaylardan ilham alarak çocuk maması satan müesseselerin «Çocuğunuzun ilerde kuvvetli bir milletvekili olmasını istiyorsanız faalnca yiyeceklerle besleyin» diye ilânlar vermeğe başlayacakları gün yakındır sanırız.

YÜZ YIL SONRA

Aşk Tanrısı Eros'un başı yüz yıl sonra bulunmuş... Yani yüz yıl sonra başı yerine gelmiş oluyor.

Herkesin âşık olunca başının kaç yılda yerine geldiğini düşünecek olursanız aşk tanrısının başının ancak yüz yılda yerine gelmesi fazla uzun bir süre sayılmaz her halde!



— Ne var kızacak sevgilim? Ben de mini pantalon giydim!

NİMET ARZIK



BU ZAMANIN SULTANELERİ

— 8 —

Şimcik bir sultaneden bahsedeceğim, isim söylemeden... Prototip sultane diyeceğim sadece... Belki, iki üç sultane kokteylidir portrem... Çok kişiler onda, kendini bulacak. O çevreyi tanıyanlar da kolay yakıştırmalar yapacak!

PROTOTİP SULTANE

Pekâlâ, gösterişli kadındı işte. Pek âlâ ne giyse yakıştırıyordu işte. Pek âlâ da, akademik seviyede olmasa bile, lisan biliyordu... Masmavi gözleri vardı, nazar taşı gibi... Her an çat diye çatlamalarını bekliyordu insan, o kadar serttiler ki!... Tıpkı, bütün âmirlerinin karılarına tatlı gülücüklerine rağmen sepsert olan huyu suyu gibi...

Artık bir nevi rahata ulaşmıştı. ulaşmıştı. Kocca bir evi vardı başkentte. Kat değil ev. Pratik değildi, ama evin şarmı başkaydı dimi?... Son Post'undan beraberinde vagon dolusu stil taklidi eşya da sürüklemişti. Ve de, tenzilâtlı satışlarda büyük moda evlerinden alınmış kıyafetler!... Bir kaç kara, kâğıt içinde tuttuğu tenzilâtsızları da vardı...

Güzel evinde yerleşir yerleşmez, fethe hazırlandı başkenti. Plânlı fethe... Önce, bulunduğu teşkilâtın başının eşini fethetti, kolayca... Zamanın Hariciye Vekillerinin eşlerinin canları sıkılırdı. Bol vakitleri vardı da. Bütün teşkilât da bu sıkıntıyı gidermeğe bakardı... Ha danssız çaylar, ha danslı çaylar, ha bezik partileri, ha toplantılar yapa yapa...

Aktifti. İnsan toplamağa evi müsaitti. Evinde ekonomik partiler verdi. Ucuzlukların yanına iki şalgam, bir yeşillik dizmekle, nâdide yemekler verdiğinin ilüsyonuna kaptırıyordu herkesi... Zaten hayat bir illüziyondu, bir Zati Sungur hayatıydı: Olmayanı varmış gibi göstermek: Kültür dahil... Karşısındaki alıcılar kolay aldatılır cinstendi...

Ömründe bir tek kitap okuduğunu sanmıyorum... Fakat «moda» kitaplar alır, bir süre salonunda veya yatak odasında, çok görünürlerde, süründürürdü; içinde zarif başlı bir kitap açacakla birlikte!...

Öyle ucuzundan da Bindallı'lara sarmalanarak vatanseverlik satmazdı. Kimse geçer akça olduğunun farkında değildi daha «Eskiye» bağlıydı. Eskii bir «İstanbul ailesindendi... O zamanki geçer akça eskii bir İstanbul ailesinden olmaktı...

Memleketinin hiçbir tarafını tanımıyordu. İstanbul, Ankara, İzmir ve Bursa'dan başka her taraf onun için duvardı... Memleketinin insanından da, bu şehirlerinki hariç tanımıyordu. Evet, evinde ölesiye çalıştırdığı ve gürbüz vücutlarına ille bir siyah saten önlük ve dantel bir brostelâ taktığı, elma yanakları birkaç ay sonra solan Emine'leri, Zeynep'leri, Ayşe'leri vardı... Onları tanıyordu.

Solmalarını, güzelleşme, modernleşme diye yorumluyordu... Yemeksizlikten, içmeksizlikten olduğu aklının köşesine gelmiyordu.

Batı'cıydı kendine göre... Bi'kere «fan fin fon» diye, hoyrat bir Fransızça paralıyordu gelişmesiz!... Bi de, ecnebî sultanelerle senli benli ahbaplıklar kurmasını bilmişti...

O ahbap kurma işinin tekniği kolaydı...

Kim neyle ilgilenirse, o bi'kat fazla ilgileniyordu...

Hariciye Vekilesi, kürkle mi ilgiliydi?... Kürkçü kesiliyordu. Amerikan sefiresi, gümüşle mi ilgiliydi, o gümüşçü kesiliyordu. Ve birden evinde kuşlu kuşsuz, eğri büğrü, damgalı damgasız fincanlar, leğenler ürerdi. Fransız sefiresi, halıya mı meraklanıyordu... Derhal karşısında, kompetan bir halıcı buluyordu... Hem de eski konaklarda halının nasıl temizlendiğini bilen! Bir gümüş tas getiriyordu ortaya törenle... Ve halı, sefirenin dünyayı yansıtmayan gök ve şaşkın gözünde, o tasla kazılıyordu güya temizlenmek için!...

Ne memleketin yarasını, ne memleketin problemini, ne memleketinin tarihini, ne şöyle üstünkörü sanatını veya edebiyatını biliyordu... Ve bu bilgisizliklerle yüklü, temsil ettiğini sanıyordu herkes...

Sadece, «Atatürk» diyordu bazan. O da, «çocuk denilecek yaştayken», tabii daha yukarı yaş olmazdı. Bir baloda Atatürk'ü gördüğünü, Atatürk'ün kendisine baktığını ballandıra ballandıra anlatırdı...

Bir gümüş çerçeve içinde Mustafa Kemal'in resmi vardı. Altındaki imza Büyük Nutuk'tan kesilmişti.

Zamanın Genel Sekreteri, kendisine «Hınzire» adını takmıştı arkadan... Her iş zaten arkadan yapılıyordu... Onun'çin, önden o da kontrplâktan gemisini her denizde yürütüyordu...

Kimse, ne zekâ istiyordu gerçeğinden, ne bilgi istiyordu sağlamından. ne terbiye istiyordu esaslısından, ne zerafet istiyordu yakışanından... Kaba kurnazlık, kaba entrika, kaba dalkavuklukla en yüksek mevkilere çıktı. Çıkmasına engel yoktu. Senin akademin de açılmamıştı Çağlayangil'im... Açılsaydı, zaten o müdüresi olurdu!... Olmasının yolunu bilirdi...

PROTOTİP II

Burda da isim vermiyeceğim. Kim üstüne alırsa alsın!...

Konuşmasından, duruşundan, daha birçok elle tutulmayan foktörlerden mütevazi aileden geldiği belliydi... Mütevazi bir ailenin güzel bir kızı olmak, ne güç!...

1 numaralı prototiple aynı kuşaktandı... Onun mütecavizliği, sertleştirmesi, dünyanın hâkimi pozuna girmeleri bunda yoktu... Bu, daha perde arkasından hareket ediyordu. Hoşa gitme hareketleri daha yumuşaktı... Ağırlamalar daha rasyoneldi...

Uzun boyluydu. Gösterişliydi. Yakışıklıydı... İçten bir hareketi olmuş muydu bütün ömründe, diyemem...

Karyerin bütün basamaklarından geçmemişti. Bir iki denemeden sonra hayat (Ah, hayat) onu sultane kılmıştı birdenbire.

Onun ince taktiği ve stratejisi vardı ve yılmadan uyguluyordu... Hele içerde, öyle köşk nizamı kurup kimseyi de ağırlamıyordu göze batmamak için...

Taktikasının noktalarını teker teker sıralıyayım ki, bir anti-akademi ıçılırsa, faylalanılsın diye...

Taktika şu:

1) Maaş durumundan sızıldanma habire... Dağa taşa bile!...

2) Çiftin bulunduğu merkeze gelen yurttaşlardan sızıldanma. Dörtte üç haklı da! Çünkü elçiyi, vatandaşlarımızın çoğu, banka da sanıyorlar. Dadı da, lala da, endah da, eğlence de, karşılayıcı da... Bütün bunları yapıp da sonradan çok incesinden taktisiyen şikâyetler sıralamak... «Efendim, yabancılarla temas kuramıyoruz, memleketten gelenleri ağırlamaktan...»

3) Orada bulunan vatandaşlardan, oraya geçici olarak gelen vatandaşlara şikâyet; gelen vatandaşlardan da, mahallî vatandaşlara şikâyet...

4) Eski elçileri ve meslektaşlarını çekiştirmek...

(Dikkat kesilin dostlar, düşmanlar, bizde kuracağımız anti-akademinin regulalarını sunuyoruz... Kızmak yok... Çünkü sizler kızarsanız, artık bizler aşağıdan almıyacağız, dünyada geçim olsun diye!... Olmasın geçim, böyle tavizlerle olacaksa!...

(Devamı var)





Ecevit, «Silâhların gölgesinde yaşamak istemiyoruz» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

EĞLENCELİK - EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

KADIN TİPLERİ



HIRÇIN KADIN :

Bu tip kadınlar âni dönüş yaparak birden bağırırlar. Isırma huyları vardır. Kavga sırasında, radyo, pikap, vazo gibi maddeleri âniden atma huyları vardır. Durup dururken ağlarlar... Ve bir taraftan eşarplarını bağlarlar... Hırçın kadın tipleri arasında bilhassa mavi gözlüler çokluk yer tutarlar... Bu gibi kadınlarla evli olan erkekler, daima tetikte olmalı ve kelleyi kollamalıdır... Hırçın kadın tipleri umumî yerlerde sık sık hâdise çıkardığından bu gibi kadınlarla saat onikiden sonra dolaşmak belediyece yasaktır.

MUNİS KADIN :

Bu gibi kadınlar hep ağlarlar. Sebebini kendileri de bilmezler. Erkeğine çok sadık olup kayalık yerden daha çok kırlık yerlerde yaşarlar... Yavrularına çok düşkündürler. Onları beş yaşına kadar itinayla büyütürler... Bu gibi kadınlara yavaş erkek gitmez. Daha çok iri yarı ve enine boyuna erkek daha çok yakışır... Yalnız bu munis kadın tipleri senenin muayyen günlerinde coşarlar. Bu zamanlarda önceden hazırlıklı olmalı ve kadının civarında dolaşmamalıdır. Çünkü hasıl olacak durumlardan müessesemiz mesul değildir.

DELİŞMEN KADIN :

Bu kadın tipine daha çok Afrika'da rastlanır. Sıcak kadın tipidir. Kolay kolay soğumaz. Erkeğinin her şeyine karışırlar... Çeneleri ve omuzları düşüktür. Bu tiplerin bilhassa sosyetede nümuneleri çoktur... Bu kadınlar cemiyet hayatına da iyi giderler... İyi rozet dağıtırlar... Aralarında mebus olanları da vardır... Erkek bunlar için ikinci plânda gelir... Hareketleri seri ve dilleri çok uzundur. Zamanında kesmek lâzımdır... Delişmen kadın tipleri arasında deli olanları da vardır. Otobüste, vapurda böyle kadınların yanına oturmak ve onlara asılmak sıhhat bakımından zararlıdır.

ROMANTİK KADIN :

Hah, işte en ideal kadın budur... Onu alıp bir gazinoya gidip içkinizi içip ellerini tutabilirsiniz. Gözleri dalgın ve içlidirler. Bilhassa dans ederken kendilerini bırakırlar. Bir daha toparlanamazlar. Her şeyden duygulandıkları için biraz vurdum duymaz gibi görünürler. Aşk onlar için ekmek peynir gibidir. Fakat zamanı gelince kendilerini teslim etmezler... Ve eve geç kaldıklarını söylerler. Bu tiplerin en sonunda karınız olması ihtimali öbür kadın tiplerinden fazladır. Fakat evlendikten sonra bunların hiçbir romantikliği kalmaz. Gazı kaçan maden sodası gibidirler.

MANYAK KADIN :

Hayatı kaymış kadın tipidir. Daha önce başka bir erkeğin kendini mahvettiğini söyleyerek her önüne gelene hayatlarını anlatırlar. Bunlara bilhassa gece kulüplerinde çok rastlanır. Saat on ikiden sonra çok mânâlaşırlar ve bildikleri beş altı şiiri okuyuverirler. Bunlara tav olmak için insanın biraz fazla içmiş olması lâzımdır. Kendi çantalarından çok sizin cüzdanınız hakkında fikir yürütürler. Bunların ekseri bir de belâlısı olduğundan, böyle bir kadına yaklaşmadan önce kendini sağlama almak lâzımdır. Bizden söylemesi. Manyak kadın tipi gün geçtikçe çoğaldığından, isteyen bu tipleri her gece bulabilir... Bulundukları yerler gazetelerde ilân edilmiştir.

BİRAZ DA KADINLARI DİNLEYELİM



Ayazpaşa'dan

Handan yazıyor :

Beyefendi... Ben çok, ama çok bedbaht bir kadınım... Üç kere resmî, beş kere gayri resmî evlendim... On kere de millî oldum... Hangi erkekle arkadaşlık ettimse etimden istifade etmeye kalktılar... Onlara (ben sığır mıyım?) dedim... (Sen sığır değil, bir mandasın hayatım) dediler...

Çok çok çok ayıp... Ben bir hayvan mıyım?... Öyle olsa bile bunu benim yüzüme karşı nasıl haykırıyorlar?... Belki kendimi satıyorum, fakat tek fiata... Mevsim sonu satışlarından istifade ediyorlarsa kabahat bende mi?.. Çok çok bedbahtım beyefendi .. Beni anlıyorsunuz ya... Bana yeter... Mersi canım... Akşama beklerim...

Kadıköy'den

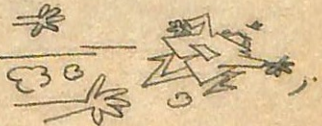
Hâle Güneşçarptı :

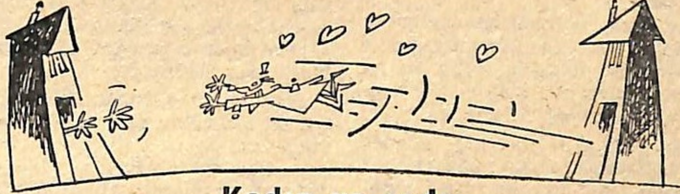
Çocuğu bir arkadaşımın doğum gününde tanıdım... Saçlarını ortadan ayırması, Beatlislere benzeyen pozlarıyla bir anda cana tutuldum... Fakat o bana değil arkadaşım Nevin'e pas verdi... Nevin de altı pastan golü atamadı... Sabaha kadar hep onunla dans etti... Bana bir kere bile teklifte bulunmadı... Ben neden o kadar çocuğun arasında onu sevdim?... Halbuki mektep dağılmıştı... Çok çok fena durumdayım... Evde aynaya bakıp yüzüme tükürdüm... Annem gördü... O da benim yüzüme tükürdü... (Aynayı kirletmeye utanmıyor musun?) dedi... Ne cevap vereceğimi bilmeden kendimi sokakta buldum... Gittim, gittim... Ne kadar gittiğimi bilmiyorum, birden karşıma o çıktı... Gerisini uyduramıyorum... Ne olur siz uydurun... Teşekkür ederim.

Çengelköy'den

Piraye Uzunkavak :

Yalnız, yapayalnız bir kızım beyefendi... Dedemden kalan koskoca köşkte tek başıma oturuyorum... Melâl ve hülya içinde Boğazın sularına bakıp ağlıyorum. Sütçü ve bakkalın çırağı da kapımı çalmasa kimse ile münasebetim olmayacak... Sevmek çok sevmek istiyorum... Vapur iskelesinde iki sene evvel gördüğüm, uzun boylu, esmer bir genci sevdim... Ama vapura binip gittiği için kim olduğunu soramadım .. Acaba aynı vapurdan çıkar mı? diye iki senedir bekledim çıkmadı... Acaba Çengelköy'e misafirliğe mi gelmişti?... Ah... Ah... Otuzumu aşkın bir kız olduğum için derdimi her önüme gelene açamıyorum... Ancak bahçedeki tavuklar, evdeki tekir kedi ve emektar köpeğimiz Fino beni dinliyor... Siz hiç Çengelköy sırtlarından Bebek'e bakıp içinizi çektiniz mi?... Çekmedinizse gelin birlikte çekelim... Bende iki duble kadar rakı kaldı... Derdimi anladınızsa kimseye bahsetmeyin... Unutmayın ki gönderilen yazı ve resimler iade edilmez... Teessüf ederim...





Kadın ve soda

KOCANIZ SİZİ ALDATIYOR MU? (Bilmem vallahi)

Her kadın kocasının kendini aldattığını zanneder. Aslında kocalar karılarını aldatmak gayesiyle aldatmazlar. Erkek poligam, kadın monagam olduğuna göre bu durum erkek ve kadın münasebetleri bakımından tetkik edilmek üzere kurumumuza havale edilmiştir. (Havale No: 234 — Paket Postanesi).

Gelelim konumuza:

Her erkek bir zaman sonra karısının üstüne başka kadınla münasebet kurmayı arkadaşlarından öğrenir. Sonra da başka bir kadınla münasebet kurar. İşte bu münasebete gizli münasebetsizlik denir.

Zarar ve faydaları:

1 — İkinci kadın mutlaka başka bir lezzet verir. Ağızda hoş bir tad bırakıp havayı tebdil eder. Yalnız erkeğin aile hayatını alt üst etmek tehlikesi yarattığından ikinci kadınla münasebet kurmadan önce iyice düşünmek ve bir seferde kat'î cevap vermek sıhhate ve aile durumuna daha başka bir mânâ verir.

2 — Kadın kocasının halinden istikbalini tâyin etmekle mükelleftir. Kocası eğer sık sık dalıyorsa, çorba diye revaniye dalıyorsa, başka bir kadınla ilgisi vardır.

Alınacak tedbirler:

Böyle kocalara karşı alınacak tedbirler şunlardır:

a — Koca eve gelince bir iyice ağzını aramalı, ağzında bir şey bulamayınca burnuna, kulağına ve vücudunun mahrem noktalarına bakmalıdır.

b — Başka kadına tutkun erkek ürkek olur. Su görünce korkar... Ani bağırmalar karşısında dili tutulur. Akım derken takım der... Ruhu hisseden kadın hemen kocasının dilini çözmeli, elini ayağını bir güzel bağlamalıdır...

c — Erkeğin başka bir kadına meylettiği maili inhidam olmasından da anlaşılır. O erkek hep biraz eğik durur. Böyle kocası olan kadınlar hemen kocasını sağlam direklerle beslemeli, onun daha fazla sağa sola yatmasına engel olmalıdır...

d — Bu gibi kocaları olan kadınların en çok üstünde duracakları husus da şudur: Acaba erkeğim benden başka kime gidiyor?.. diye düşünüp onu takip etmeli ve dirsek temasını kaybetmeden müstiran ve ısrarla takip etmelidir... Yuvanızı ancak bu şekilde koruyabilirsiniz... Çekilişe iki gün kaldı...

e — Takip sonunda, kocanız evinizden başka bir eve girerse, hemen o evin kapı numarasını alıp bir karakola koşunuz. Bu arada adamakıllı coşunuz...

f — Geldik en tehlikeli yere: Yanınızda kâfi miktarda zabıta kuvveti ile o evi basınız... Göreceğiniz manzaraya göre hareket etmelisiniz...

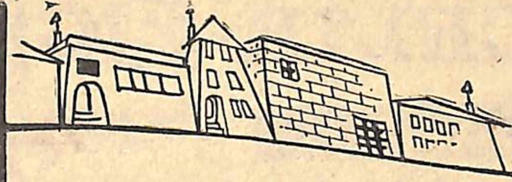
Birinci vaziyet — Kocanız pijamalı, öbür kadın kombinezonlu (İki aydan başlar).

İkinci vaziyet — Kocanız kilot ve atletli, öbür kadın gene kombinezonlu, (Üç ay yerler).

Üçüncü vaziyet — Kocanız ve öbür kadın yatakta, (Alenî zina vaziyeti. Beşer sene hapis, ikişer kilo helva).

g — Kocanızı bu halde gördükten sonra yapılacak tek şey avazınız çıktığı kadar bağırmak ve o kadının perukasını yolmak olmalıdır... Çünkü böyle kadınlar saçlarını kaybetmemek için bu durumlarda peruka takarlar...

SIPA



MUZAFFER İZGÜ

— 9 —

Ne anlar hayvan sözden, koklaşırsak belki!... O titremeyle, ikinci kez bastım zile. Biraz sonra içerden ayak sesleri duydum.

«Ulan ya anasıysa? Yetişin mahalleli, baskın var derse?»

Yok canım, benim hiçbir kötü niyetim yok ki... O benim ablam, hemi de anam. Ana diye koymadım mı ben onun göğüslerine başımı kaç yıl?

Kapı açıldı. Sabahat ablam:

— Sen misin? dedi.

Titriyordum...

— Benim.

— Gel içeri!

Girdim.

— Niçin titriyorsun?

— Titriyorum...

— Ama niçin?

— Şey, köpek...

— Üşüdün galiba?

Cevap vermedim.

— Niçin gitmedin yuvaya?

— ....

— Ben sana git demedim mi?

— Gideceğim!...

Dudaklarımın ucundan döküldü bu sözler. O an'a kadar Sabahat ablamın giysisine bakmamıştım. İnce bir gecelik vardı üzerinde. Uzundu etekleri, upuzun. Uçlarında da çiçekler vardı, örgü örgü...

Cebimden mendilleri çıkardım:

— Sana bunları vermeğe gelmiştim, dedim.

— Nedir bunlar?

— Mendil!...

— Deli çocuk, yarın verseydin!

Sustum. Titremem yavaş yavaş geçti:

— Ananızı da uyandırdım galiba?

— Annem teyzemlere gitmiş, hem de dört gün önce. Komşular söylediler.

— Ben gideyim artık...

— Yemek yedin mi? diye sordu.

— Aç değilim, dedim.

— Tok da değilsin her halde?

Durdu, düşündü... Ne düşündü bilmiyorum:

— Haydi çık yukarı, biraz kurabiye var, ye, dedi.

Dünyada hangi çocuk aç karnına anasının ikram ettiği kurabiyeyi yemez? Ben de öyle yaptım... Yavaş yavaş yukarıya çıktım. Arkam sıra konuştu:

— Seni buraya girerken gören oldu mu hiç?

— Olmadı...

— Şöyle geç!... Otur!... Ben sana getireyim!...

İçerden bir tabak kurabiye getirdi bana. Yanında da iki tane elma.

— Ye!... dedi.

— Yiyeyim mi?

— Tabii yiyeceksin.

Yedim... Hoş olurmuş be şu kurabiye dedikleri şey...

— Neden yaparlar bunu Sabahat abla?

— Süt, un, yağ.

— Güzelmiş.

— Âfiyet olsun!

— Teşekkür ederim.

İkinci elmayı da yedim.

— Doydun mu?

— Çok...

Duvardaki resme ilişti gözüm. Sabahat ablanın çocukluğu. Sarı benizli, sıska bir şey. Uzun uzun saçlı. Sabahat ablaya baktım:

— Şimdi çok daha güzelsin Sabahat abla, dedim.

— Sahi mi? diye sordu.

— Vallahi.

— O zaman beş yaşındaymışım.

— Şimdi kaç yaşındasın?

Güldü:

— Kızlara, kadınlara yaş sorulmaz, ama söyleyeyim sana, yirmi dokuz.

— Ben seni 23 zannediyordum.

— Bak sen şuna!... Kızlara kur yapmasını da öğrenmiş. Kompliman...

Başımı yere eğdim. Islak ve delik ayakkabılarımı aradı gözlerim.

— Ne arıyorsun? diye sordu.

— Ayakkabılarımı.

— Ne yapacaksın?

— Gideceğim.

— Nereye?

— Yuvaya.

— Bekçi sokmaz seni içeriye.

— Duvardan atlarım.

— Yatakhaneler kilitlenmiştir. Burada yat!...

Sıçrayıverdim:

— Sahi mi?

— Tabii...

Bu, onsekiz yıl hapishanede yatan bir insanın, ilk kez dışarda yatması gibi bir şey olacaktı... Bir başka evde, bir başka çatı altında, bir başka yatakta, bir başka havada...

— Vallahi ben size hiç zahmet vermem Sabahat abla, şuracıkta, şu kanapenin üzerinde kıvrılır yatarım, dedim.

— Olur mu hiç? Ben sana şimdi bir yer hazırlarım.

— Sana yardım edeyim.

— Yardım edecek bir şey yok, annemin yatağının çarşafını değiştireceğim, hepsi o kadar.

— Öyleyse çarşafın bir ucundan tutayım.

Yatağın çarşağını serdik. Sabahat abla:

— Haydi ben dışarı çıkıyorum, soyun ve yat, dedi.

Don gömlek daldım yatağın içine. Dışardan Sabahat ablanın sesi geldi:

— Allah rahatlık versin!...

— Size de Sabahat abla.

Aman Allahım, ne feci bir şeymiş yumuşak yatakta yatması. Sağıma dönerim, batarım pamuğun içine, soluma dönerim, batarım pamuğun içine. Kendimi sanki bir top pamuğun altında hissediyorum. Mümkünü yok, uyuyamıyacağım... Aklıma, yatakhaneyi temizleyip, yorgunluktan bittiğim, kanadım kolum kırık anları getiriyorum, yine de uyuyamıyorum...

Bir de sıkıştım ki, demeyin gitsin. Ulan, elin tertemiz çarşaflarına çişini et de, gör gününü... Vakit geçiyor, uyku tutmuyor, sidik torbası avaz avaz bağırıyor...

Sorsam mı Sabahat ablaya? Tabii ya, en tabii ihtiyaç... Aradaki kapıyı tıklattım:

— Sabahat abla!...

O da uyanıkmış ki, hemen cevap verdi:

— Efendim!

— Ben tuvalete gideceğim.

Karyoladan kalktığını duydum:

— Gel, dedi.

Salona girdim.

— Çiş mi? diye sordu.

— Evet, çiş Sabahat abla!...

— Aşağı in, hemen merdivenin başında, kapıda düğmesi var.

Bacaklarımı zor açıyorum, kasığımın zorundan... Düğmeyi buldum, kapıyı açtım... Oh, dünya varmış be!... Öteki dünyada insanı cehenneme atacağınıza, ziftle tıkayın çişinin ucunu, tamaam. Ne lüzum var katran kazanlarında fokur fokur kaynatmağa?

Kapıyı kapadım, elektriği söndürdüm, merdivenleri tırmandım.

O ne, Sabahat ablam aynanın karşısında dudaklarını boyuyor:

— Bir yere mi gideceksin Sabahat abla? diye sordum.

— Yoo, dedi.

Kendi kapıma yöneldim.

— Uyku tutmadı galiba?

— Tutmadı Sabahat abla, alışmışız ot yatağa.

— Başını göğsüme koymak ister misin?

Ulan aman, it mit yok ortada, yine başladım titremeğe...

Genzinden konuştu Sabahat abla:

— Hı, ister misin?

Hangi evlât istemez, anasının göğsüne başını koyup da uyumayı?

— İsterim, dedim.

— Gir öyleyse benim yatağa.

— Buraya?

— Evet!...

— Ben zannediyordum ki...

— Ne zannediyordun?

— Hiç...

Elektriği söndürdü, yatağa girdi.

— Daya başını!...

Dayadım... Geçmiş olsun o çocukluk günleri... Eskiden zerre kadar titremezdim. Ama şimdi, karyolanın yayları kopacak nerdeyse.

— Niçin titriyorsun?

— Bilmiyorum.

— Ama çok titriyorsun... Ver bakayım şu bacaklarını bana, tutayım.

Değil bacaklarımı tutmak, vücudumu zincirle bağlasan yine titreyeceğim Sabahat abla... Belki şu anda zincirleri bile koparabilirim.

— Sabahat abla?

— Hı!...

— Kalbime de bir şey oldu.

— N'oldu?

— Çok fena atıyor.

— Alışırsın şimdi.

— Alışamıyacağım.

— Sık beni!

— Sıkıyorum.

— Daha kuvvetle sık!

Sabahat ablamı daha kuvvetle sıktım. Yüreği, tam kulağımın altında.

— Senin de yüreğin fena atıyor, dedim.

— Atıyor...

— Aaaa a, sen de titriyorsun! Zannederdim bu hastalık yalnız bende var.

— Sus, dedi.

Sustum...

— Öpsene beni!

Göğsünden öptüm. Başımı yukarıya çekti, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. İnliyordu:

— Doğru söyle, şimdiye dek hiç bir kadınla yattın mı?

— Yatmadım... Vallahi billâhi yatmadım, dedim.

— Hoş, çok hoş, diye inledi... Öp beni!...

Ondan sonra neler oldu bilmiyorum... Bacaklarımda hazla karışık derin bir uyuşukluk, kendimden geçmişim......

(Devamı var)

bütün yurtta

TÜRKİYE HALK BANKASI A. Ş.

Halktan Aldığını

HALK'a veren banka

(Basın: 11965 - A - 20467 — 48)

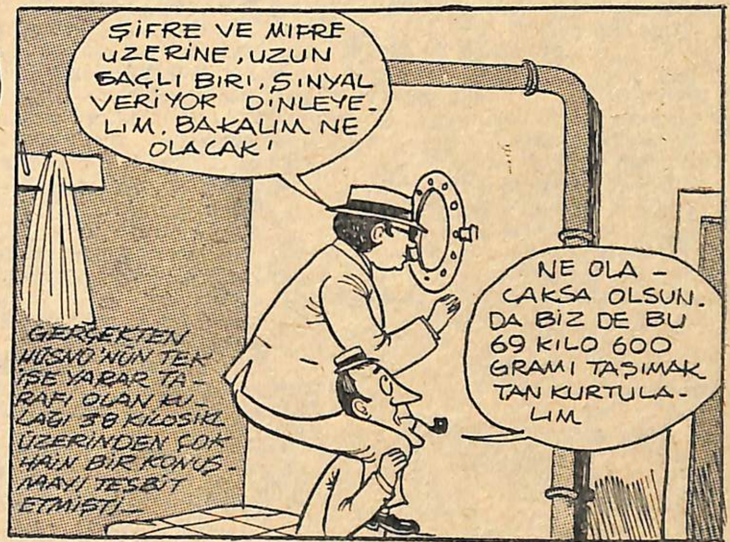

Çamaşır
KAÇAKÇILARI
YAZAN VE ÇİZEN
SUNİ SÜLP
3


INGILIZ KRALIÇESININ ÇALINAN KOMBINEZONUNUN PEŞINDE OLAN BOND, ZAKOF VE C.I.A AJANI DEXTER'I, SALOME GINA ADINDAKI ÇETE REISI, ŞAHANE KADIN, BIR NUMARAYLA ARAKLAYIP OKYANUSUN DIBINE GÖNDERMIŞTI_ Bu son özettir, gerisini okuyun


ARTIK NE BOND, NE ZAKOF NE DE DEXTER VAR HEPSI ENIŞTEN
ÜÇÜDE OKYANUSUN DIBINDE KUMDA OYNUYORLAR BAŞKA EMRINIZ MIS SALOME?
ŞIMDI ASIL MESELE KOMBINEZONU YÜRÜTENI BULMAKTA.. BELKI DE HERIF ÜÇÜNCÜ MEVKI YOLCULARI ARASINDADIR HER YERI TARAYIN. EMRIM BU -


O SIRADA ÜÇÜNCÜ MEVKIDE BIR KAMARA_
INGILTERE'DE BOŞUNA TAHSIL ETTIK ŞEF, BIR CINAYET BILE OLMADI.
SABRET HÜSNÜCÜĞÜM, MUTLAK OLACAK. DAHA YENI YOLA ÇIKTIK. SONRA KATILLER DE HAZIRLIK ANCAK YAPIYORLAR DIR.


BI BIR SANIYE HIŞIRTIYI KES.. KULAĞIMA ÇOK YAKINDAN ŞIFRELI LÂFLAR GELIYOR. YANDAKI KAMARADA IŞ VAR AT BANA BIR OMUZ


ŞIFRE VE MIFRE ÜZERINE, UZUN SAÇLI BIRI, ŞINYAL VERIYOR DINLEYELIM. BAKALIM NE OLACAK!
GERÇEKTEN HÜSNÜ'NÜN TEK IŞE YARAR TARAFI OLAN KULAĞI 38 KILOSIKL ÜZERINDEN ÇOK HAIN BIR KONUŞMAYI TESBIT ETMIŞTI_
NE OLACAKSA OLSUN. DA BIZ DE BU 69 KILO 600 GRAMI TAŞIMAKTAN KURTULALIM


BEN OKSIJEN BOGART SESIMI DUYUYOR MUSUN?
TABII DUYUYORUM. SAĞIR DEĞILIZ YA. KOMBINEZON DAVASINDAN HABER VER. VAZIYETLER NE ALEMDE?

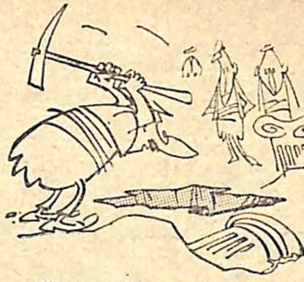

MALI LOLA'YA GIYDIYDIMDIM.. TANCA'YA VARINCAYA KADAR HEP AYNI NUMARAYA YATACAĞIZ
YERLER MI?.. KONUŞ, KONUŞTA AÇILIRSIN ARKADAŞIM..
NE DIYOR ULAN HÜSNÜ? LÜTFEN TERCÜME EDER MISIN?


TRE BIEN ULAN BOGART. YANLIZ KADINININ ÜSTÜNDEN KOMBINEZONU GÖTÜRÜRLERSE, YOKSUN..


ONU SOYACAK ERKEK DAHA DÜNYAYA GELMEDI ŞEF
HADI BAKIM. AFERIN.


SITRIPTIZCI LOLA BU AKŞAMKI BALODA NUMARASINI YAPACAKMIŞ.
BU KOMBINEZONUN NEYE BU KADAR KELIME TUTTUĞUNU ANLAMALIYIZ HÜSNÜ?


ANLARSIN BU GECE BILHASSA ...
GELIYORUM HAYATIM ...
SIRANIZ GELDI BAYAN LOLA.
KAPI
Haftaya: LOLA YENGEN...



Aptullah'ın iki başı

Vedat Saygel

GÜNEŞ Tanrısı Apollon ile Aşk Tanrısı Eros'un başlarının, Güzelik Tanrıçası Afrodit'in vücuduyla aynı kazıdan çıkarılması köylüler arasında eşine rastlanmayan bir yankı yapmış, haber ağızdan ağıza köyden kasabaya sıçramıştı. Olayı duyan yerinde duramıyor, sıcağı sıcağına nakledecek adam arıyordu.

Müşterisinin suratını sabunlamakta olan kasaba kahvesinin seyyar berberi, kulağına fısıldananları dinledikçe gözleri büyüdü, gözleri büyüdükçe ağzı açıldı:

— Ula annamadım, dedi. Kimin kellesi?...

Diğeri, ağzını biraz daha yanaştırdı berberin kulağına:

— Aptullah'ın başı...

— Essah mı lan?

— Dinim hakkıyçin... Hem yalnız onunki deel, bi başka kelleyle, bi de kellesiz vücut varmış yanında!

— Ula hangi Aptullah bu?

— Beşir ağanınki zaar.

Sabunu fırçayı attı elinden berber:

— Alamanya'da deel mi o?

— Hee...

— Kendisi Alamanya'da, kellesi burada nasıl oluyo?

Haberi veren:

— O kadar incesini bilmiyom gayrı, deyip başkasına haber vermek için tabanları yağladı.

Müşterisinin:

— Dur len imansız, traşı bitirmeden nereye gidiyon? diye seslenmesine aldırmadan, kendi de fırladı ardından.

İçinden haberi getirene küfürler ede ede, muhtarın semerci dükkânına daldı. Kendini bir hasır iskemleye atarken soluk soluğa:

— Gördün mü başımıza gelenleri muhtar emmi, dedi.

Berberin dükkâna dalışından, soluk alışından telâşa kapılan muhtar:

— Dur oğlum, dedi. Soluk al, bi kendine gel hele... N'olmuş, ne gelmiş başımıza?...

— Aptullah'ın kellesi, Kadir ağaların köyünde...

— Aptullah'ın kellesi mi?...

— Hee...

Oturduğu yerden fırladı muhtar:

— Hangi Aptullah'ın len?

— Beşir ağanın...

— Peki kim yapmış bu işi?...

— Bilmiyom muhtar emmi. Biri Apo'nun, yekûn iki kelleyle bi kellesiz vücut bulmuşlar.

— Candırmaya habar verdiniz mi?

— Siftah sana geldim.

— Sen koş köye, ben candırmaya varıyom. Hökûmat doktoruynan, kumandan gelinceye dek, kimse elini sürmesin kellelere...

Dükkânın camına, «Cenaze dolayısiyle dükkânımız kapalıdır» diye bir kâğıt yazıp yapıştıran muhtar, kapıyı çektiği gibi soluğu jandarma karakolunda aldı, onbaşıya:

— Yetiş kumandan, dedi, eline oğağına düştük.

— Hayrola muhtar?

Bildiklerini olduğu gibi anlattı muhtar. Eksik söyledi, fazla söylemedi:

— Üç yiğidi, koçlar gibi doğramış namıssızlar, dedi.

— Dur, dur hele, dedi onbaşı. Başından anlat da, zabıt tutak.

Olay yerini, saatini, ihbar yapanı yazdıktan sonra, sordu:

— Kimler dediydin?

— Biri, Beşir'in oğlu Aptullah. Diğerlerinden birinin başı olmadığı için, öbürünün de başı bulunup vücudu bulunamadığı için kim oldukları bilinmiyor.

— Beşir'in oğlu Aptullah... Hani şu değirmenci Beşir'in?...

— He ya.

— Çalışmak için Alamanya'ya gitmemiş miydi o?

— Gittiydi.

— Döndü mü?

— Yaz başında dönecekti.

— Caniler, Aptullah'ın başını Alamanya'ya gitmeden mi kesmişler, yoğusam başını Alamanya'da kesip buraya mı getirmişler?

— Valla orasını hiç bilmiyorum. Eğer oğlan Alamanya'ya kellesiyle beraber gittiyse, orada kesmiş olmalılar. Yoo, eğerkim önce kellesi kesildiyse, yola kellesiz çıktı demektir.

— Sen köylüyü haberdar et, köy çevresinde gördükleri yabancıları gözden kaçırmasınlar, ben merkezle temasa geçiyorum.

O telâşla yapıştı manyatolu telefonun koluna, el değirmeninde kahve çeker gibi çevirdi:

— Aloo! Alo merkez! Kumandanı istiyorum. Kumandanım, ben Hasan.

En ince noktasına kadar anlattı bildiklerini.

— Peki, dedi merkez. Siz olay yerine gidin, görgü şahitlerinin ifadelerini alın, vilâyetten olay yerine sevkedeceğim polislerle işbirliği yapın.

Sobanın karşısında uyumakta olan bekçi, acı acı çalan telefonun sesiyle uyandı. Bütün öfkesiyle:

— Alo! diye bağırdı telefonun ahcısına. Kimi istiseniz?

Karşısındaki sesin kime ait olduğunu öğrenince esas duruşa geçip, sesinin bütün tatlılığiyle sordu:

— Emredin begim. Cinayat mı? İki kelleli bi adam mı bulmuşlar? Haa, anladım begim, bi adama ait iki kelle bulmuşlar. Bi de gövde hemi?

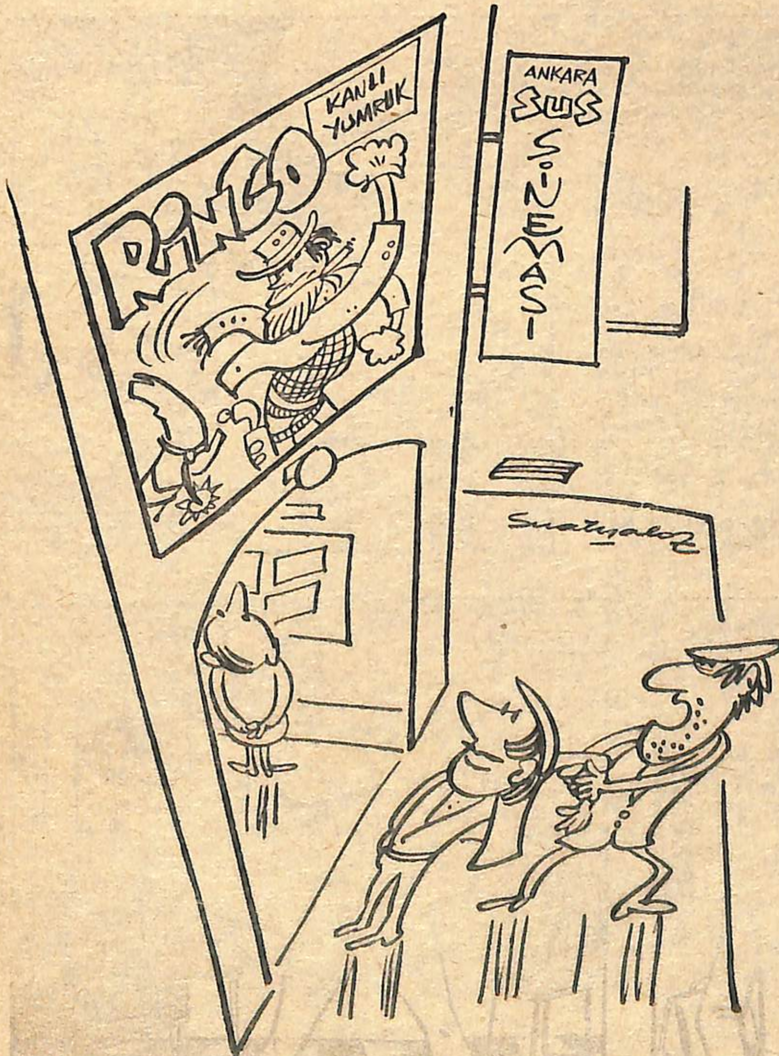
Asıldı manyatolu telefonun koluna:

— Alo başkomserim, ben bekçibaşi Bekir. Son derece esrarangiz bi cinayet ve de son derece esrarangiz bi mahlûkat karşısındayız. Gayetle mahrem bi şekilde öldürülen hemmi de katledilen Kavruk Çınar köyünden hüviyeti meçhul Aptullah'a ait iki kelle ile bi gövde bulunmuş olup, köy, candırma tarafından sarılmıştır' Pulisten de yardım isteyen kumandan...

Öteden komiserin sesi duyuldu:

— Kaç başlı dedin?

— İki.



— Gel Allahaşkına yahu, Meclise gidelim.. Oradaki kavganın yanında bunun lâfı mı olur!..

İyi plânlanan ve yürütülen
bir reklâm ve tanıtma faaliyeti
bir müessese için
masraf kapısı olmaktan çıkar;
karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

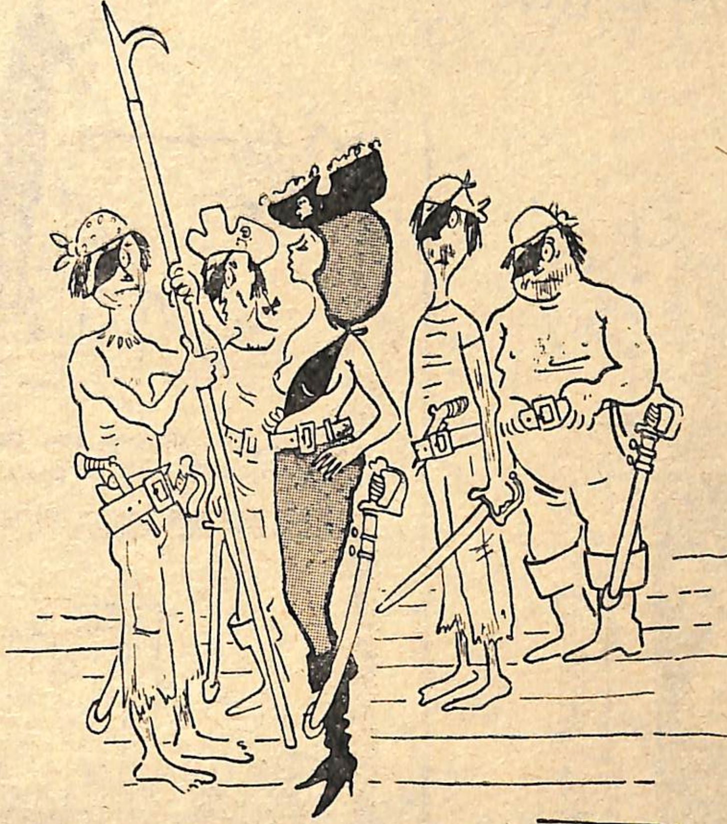
(Basın: 11758 — 47)

— Başının ikisi de kesilmiş mi?
— He...
— Maktulün adı?
— Değirmenci Beşir'in oğlu Aptullah'mış.
— Sen bir yere ayrılma, beş dakikaya kadar geliyorum.
Heyecandan her tarafı titreyen komiser, Emniyet Müdürlüğünün numarasını çevirdi:
Mesleğe yeni giren polislerden biri açtı telefonu:
— Buyrun efendim, ben polis memuru Rıza. Kimi aradınız?
— Müdür beyle görüşmek istemiştim.
— Toplantıdalar efendim. Arzu ederseniz not bırakınız, çıkınca veririm kendilerine.
— Muavin bey misiniz siz?
— Hayır efendim, yeni memurlardanım.
— Hımm. Yenilerin becerebileceği işlerden değil bu. Eskilerden kimse yok mu?
— Polis görevlisi Zeyyat var efendim.
— Onu ver bakayım.
Memur, kapıdaki görevliye işaret etti.
— Buyur begim, diye başladı görevli.
— Söyleyeceklerimi iyi dinle şimdi.
— Emredersiniz begim. Yaa?... Evet. Vay namıssızlar! Merak etmeyin begim. Müdür beg çıkanda, hepsini anlatırım kendilerine.
Toplantı dağılana kadar heyecandan gitti geldi polis görevlisi Zeyyat. Müdür odaya adım atar atmaz da, unutmamak için kendi kendine tekrarladıklarını bir solukta anlattı:
— Beyefendi, dedi, Kavruk Çınar köyünde degirmencilik yapan Beşir'in bi gövdeli iki kelleli oğlu Aptullah bulunmuş.
— Nasıl bulunmuş?
— Bi çukurda begim. Kelleleriyle gövdesi, birbirine çok yakın yerlerde bulunmuşlar.
Müdürün arkasında esas duruşlarını bozmadan duranlardan biri sordu:
— Soruşturma yapılmamış mı? Olayla ilgili daha başka şeyler bulunmamış mı?
— Pulisle candırma bütün gücüyle Aptulah'ın bacaklarını arıyormuş şimdi. Müdür yanındakilere döndü:
— Arkadaşları olay yerine sevkedin.
Polisler giderlerken müdür:
— Bir dakika, dedi. Emniyet Genel Müdürlüğüne olayı duyurmam için mufassal bilgi edinmem gerekir. Çukurdan çıkarılan adam ölmüş mü?
— Onu sormayı akıl edemedim begim, dedi polis görevlisi. Bulunan gövdenin bacaklarının olmadığını, kollarına rastlanmadığını söylediler ama, adamın ölüp ölmediğine dair bi şey demediler.
Müdür, telefonun başına geçerken, gazete müvezzileri müdüriyetin önünden, «Apollon ile Eros'un başlarının bulunduğunu yazıyooor!» diye bağırarak koşuyorlardı.
Polis görevlisi başını iki yana salladı: «Ah len» dedi kendi kendine. «Böyle yalan haberleri yazanları elime verseler, bi daha kalem tutmayacaklarına tövbe ettiririm namıssızım. Aptullah'ın başını, bi dakikada nasıl Apostol'un başı yaptılar! ..»

Vedat SAYGEL

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR



Yazısız

Önemi yok

Kasap, sol eliyle tuttuğu satırı kaldırıp bütün hızı ile et yerine sağ koluna indirince, bir çığlıktır koptu! Et almak için sıraya giren kadınlar paniğe kapıldı, aralarında ayılanları bayılanları oldu.
Kasabın kasada oturan karısı:
— Rica ederim sâkin olunuz, diye bağırdı müşterilere. Sağ kolunu kaybetmenin hiç önemi yok. Kocam zaten solaktı!

Balıkçıda...

Kocasının her zaman alışveriş ettiği balıkçıya giden genç kadın:
— Kocam için bir düzine istiridye istiyorum, dedi.
Balıkçı sordu:
— Büyüklerinden mi, yoksa küçüklerinden mi olsun?
Bir süre düşünen kadın:
— Bilmem ki, dedi, ben size boyun ölçüsünü vereyim... Yakası 44 numara olsun!

İhtiyat

Kadın, köpeğiyle beraber hat bekçisinin önünde durarak:
— İlk kuzey treni kaçta geçecek? diye sordu.
— Onu kırk geçe madam.
— Ya güney treni?
— Onbiri kırk geçe madam.
— Doğu treni?
— Onu elli dokuz geçe madam.
— Batı treni?
— Onbiri iki geçe madam.
Kadın, köpeğine dönerek:
— Gel Bobi, dedi, tehlikesizce hattı geçebiliriz artık!

Gelir kaynağı

Küçük Pol, ağzı burnu kan içinde eve dönünce, babası sordu:
— Düştün mü?
— Hayır, dedi çocuk.
— Peki n'oldu?
— Her şey bizi eğlendirmek için okula gelen hokkabaz yüzünden oldu.
— Hokkabaz ne yaptı sana?
— Burnuma bir fiske vurdu, üç frank birden düştü avucuna!
— Demek burnunu hokkabaz kanattı?
— Hayır, hokkabaz vurunca bir şey olmadı, eve dönerken para çıkarmak için hücum eden çocukların yumrukları beni bu hale koydu!

Kim?

Telefon çaldı, hizmetçi açtı:
— Sen misin Martine?
— Evet mösyö.
— Madama söyle, bu gece ancak yatma zamanı gelebileceğim.
— Peki mösyö... İsminiz?... Yatma zamanı kim gelecek diyeyim madama?

Bir kısmı

Sinirlenen kadın kendini tutamayıp, topluluğun ortasında bağırdı:
— Erkeklerin hepsi budaladır! Var mı aksini iddia eden?
Salonun gerilerinden bir genç adam:
— Affedersiniz, dedi. Bekâr kalmak akıllılığını gösteren erkekleri unutuyorsunuz!



— Sevgilin seni fabrikasına dâvet ettiyse, bunda ne kötülük var?
— Ama anneciğim, onunki yatak fabrikası!..

Özür

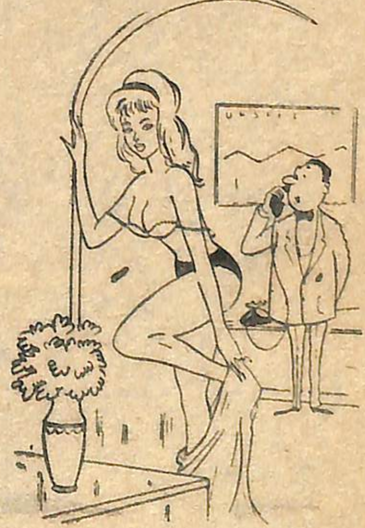
Adam, öfkeyle garsona seslendi:
— Sekiz defadır ki, bir bira diye bağırıyorum size!
Özür dileyen garson koşa koşa barmene gitti ve:
— Mösyö için dokuz bira veriniz, dedi.

Nerede?

Genç kadın masajcısına telefon etti:
— Dün kilotumu sizde mi unuttum acaba?...
— Hayır madam...
Kadın bir an düşündü ve:
— Öyleyse dişçimde unutmuş olacağım, diye mırıldandı.

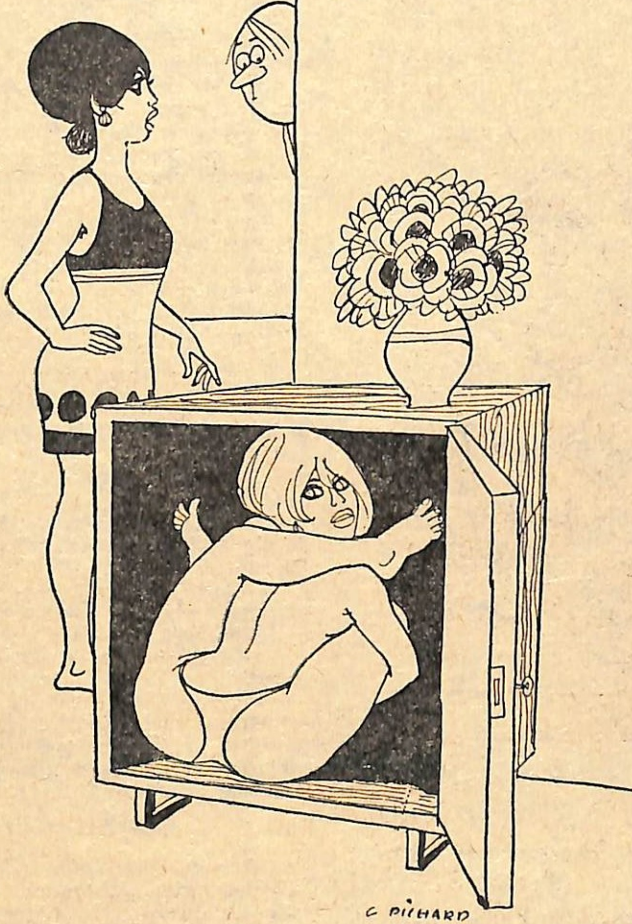
Şöhret

Otuz sene evvel şöhretin zirvesine ulaşmış ihtiyar bir şarkıcı, sokağa asılan bir ilânda Charles Arnavour, Adamo, Claude-François'nın isimlerini okuyunca:
— Günümüzde sadece tanınmamış insanlar şarkı söylüyor artık! diye söylendi.



— Gönderdiğin yeni daktiloyu mu?... Onu deniyorum... Yarım saate kadar kati cevabımı veririm!

Dünya Karikatürleri



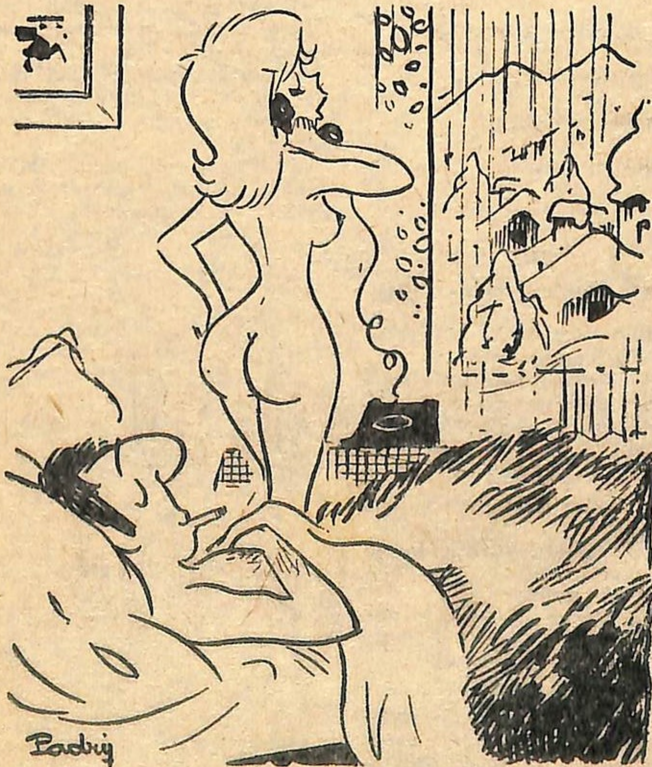
— SANA ŞU ÖTEBERİNİ MOBİLYA ARALARINA SIKIŞTIRMA DİYE KAÇ KERE TEMBİH ETMİŞTİM !..



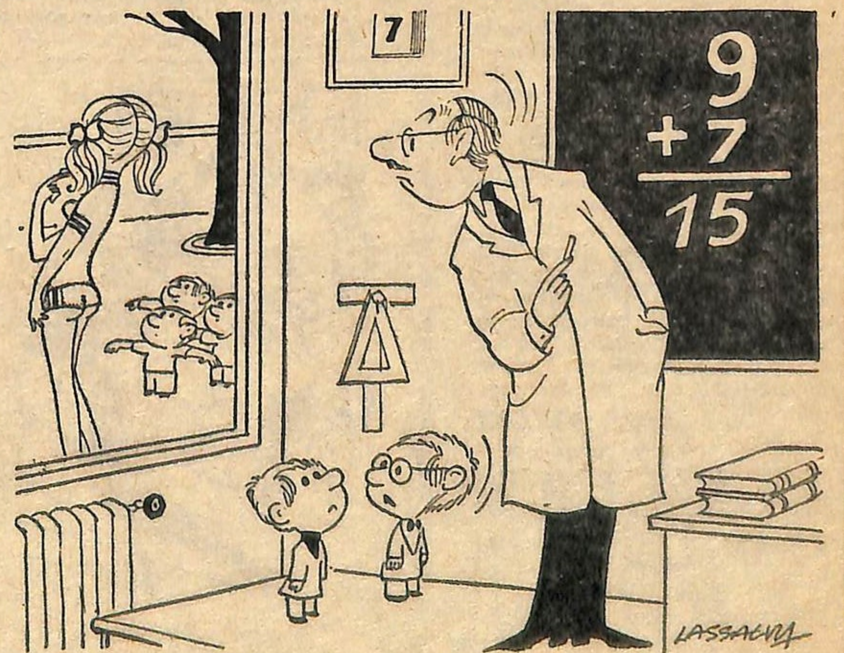
— ASKERÎ MARŞLARI BOŞ VER ARTIK. BU ANLARDA MOZART LÂZIM CİCİM !..



YAZISIZ



— ÜZÜLME KOCACIĞIM, HAVA SOĞUK AMMA, BEN İYİ ÖRTÜNÜYORUM !..



— TOPLAMDA HATÂ YAPTIĞINA GÖRE, DIŞARIDA JİMLASTİK DERSİ VAR !..



sürpriz !



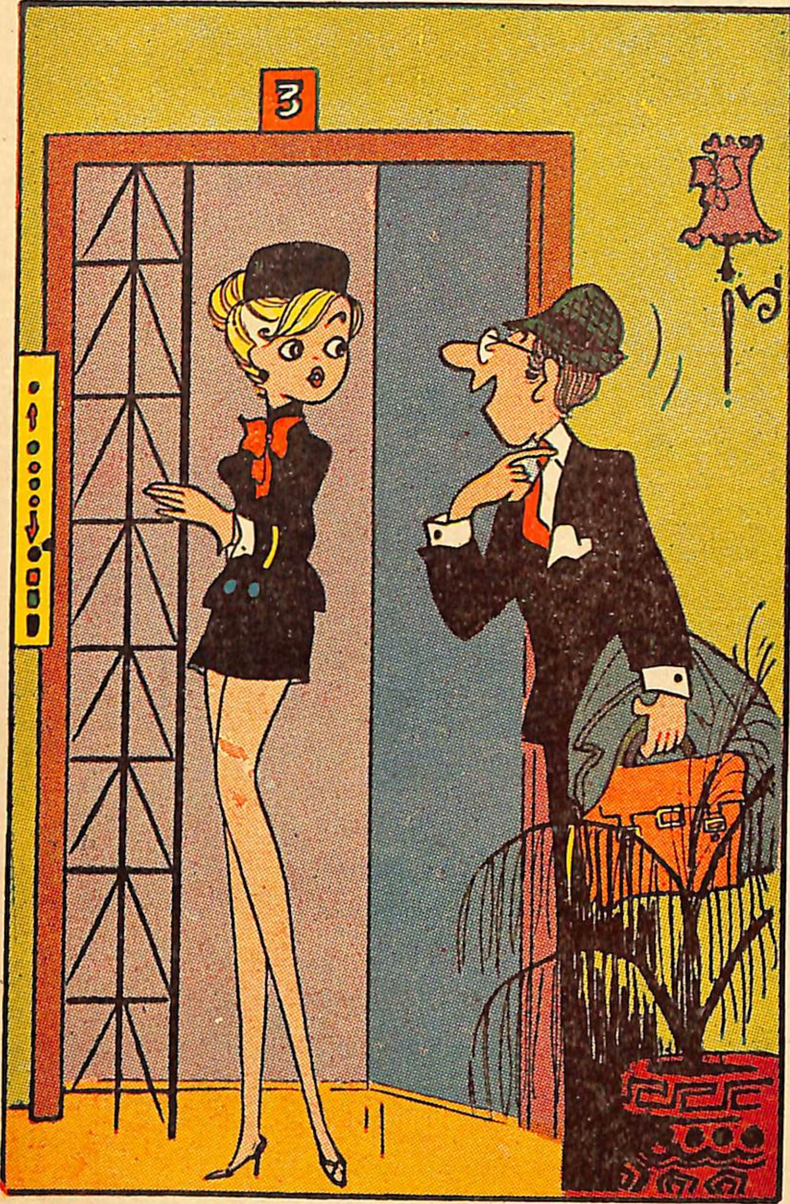
İşte, daha kolay yıkama sağlayan geliştirilmiş Tursil

Yeni ve son sistem tesisleri sayesinde Tursil artık tamamen homojendir. Ilık suda dahi kolayca erir. Tursil'in yeni paketleri gene 125 ve 250 gramlıktır. Kutunun arkasındaki izahları muhakkak okuyunuz. Şahane neticeler alacaksınız.

Çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

(Manajans : 477 — 49)

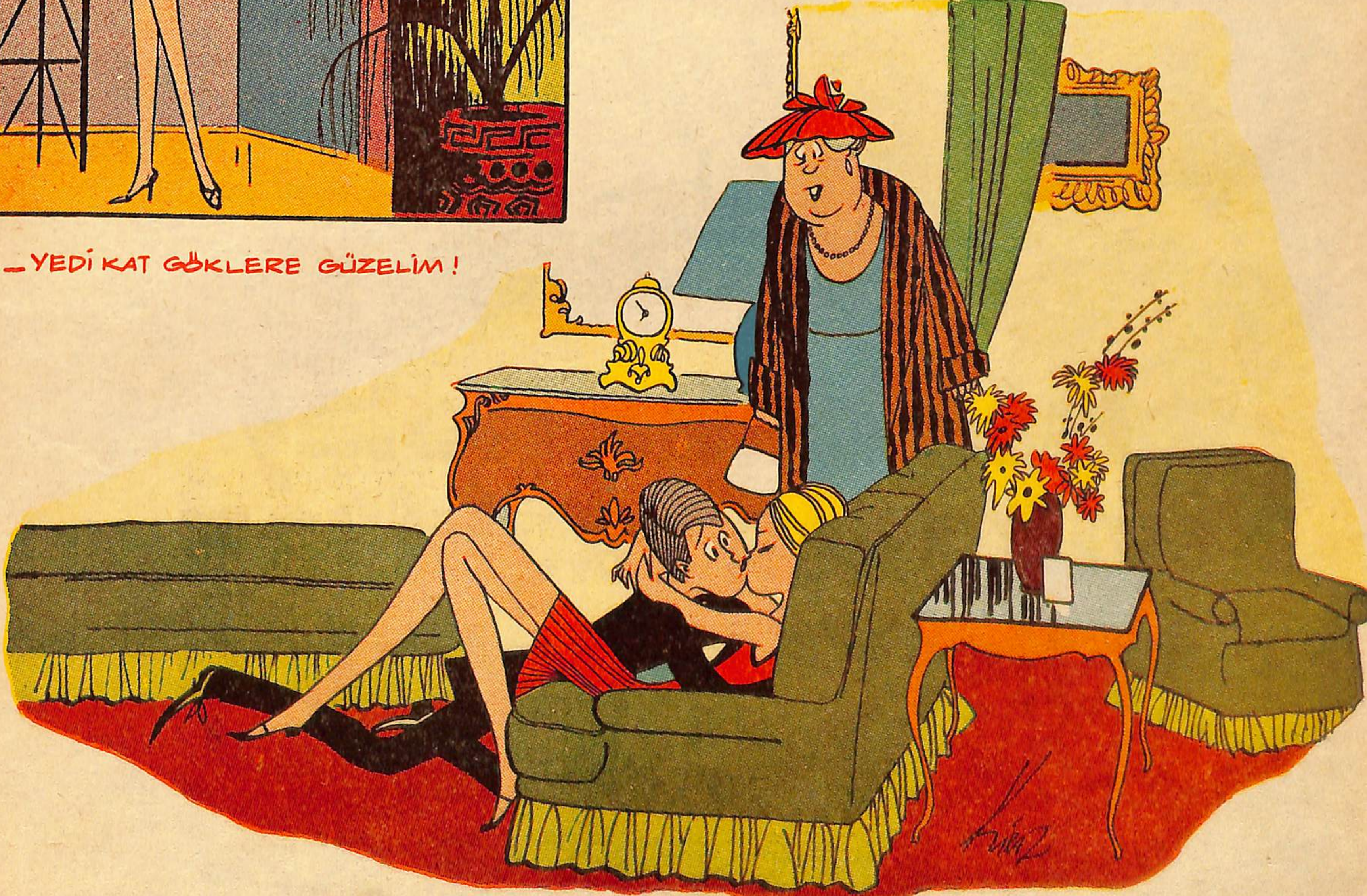
Akbaba



— YEDİ KAT GÖKLERE GÜZELİM !



— SEVİYOR , SEVMİYOR . ÇOK SEVİYOR . AZ SEVİYOR .



— DEMEK SON SÖZÜN BU KIZIM , BENİMLE ALIŞ VERİŞE GELEMİYORSUN ?